

VLAAMSE GEMEENSCHAPSCOMMISSIE

DE RAAD

ZITTING 2009

Nr. 2

INTEGRAAL VERSLAG

VERGADERING VAN DONDERDAG 16 JULI 2009

NAMIDDAGVERGADERING

INHOUD

BERICHT VAN VERHINDERING.....	3
SAMENSTELLING VAN DE RAAD EN HET COLLEGE.....	3
MEDEDELINGEN.....	4
VLAAMSE VOLKSVERTEGENWOORDIGERS VERKOZEN IN HET BRUSSELS HOOFDSTEDELIJK GEWEST.....	4
BENOEMING VAN HET BUREAU.....	4
TOESPRAAK VAN DE VOORZITTER.....	5
MEDEDELINGEN.....	6
AANTAL EN SAMENSTELLING VAN DE COMMISSIES.....	6
BEVOEGDHEDEN VAN DE LEDEN VAN HET COLLEGE.....	6
REGEERAKKOORD 2009-2014 VAN DE VLAAMSE GEMEENSCHAPSCOMMISSIE	8

Bespreking.....	8
<i>Sprekers: de heren Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter, Fouad Ahidar, mevrouw Els Ampe, de heer Dominiek Lootens-Stael, mevrouw Brigitte De Pauw, de heer Paul De Ridder, mevrouwen Elke Van den Brandt, Elke Roex, de heren Erik Arckens, Guy Vanhengel, mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid en de heer Bruno De Lille, collegelid.</i>	
Stemming	33
REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN	33

REGEERAKKOORD 2009-2014 VAN DE VLAAMSE GEMEENSCHAPSCOMMISSIE

Bespreking

De heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter. - Mevrouw de voorzitter, alvorens de gevraagde toelichting over het regeerakkoord te geven, wens ik u te feliciteren met uw benoeming in deze nieuwe functie. Uit ervaring weet ik dat het soms een aangename taak is, maar soms ook een hele uitdaging om de belhamels, die we allemaal zijn, in bedwang te houden.

Ik wil een woord van dank richten tot mijn voorganger, de heer Guy Vanhengel. De collegevoorzitter heeft gedurende 9 jaar het beleid in deze Raad gestroomlijnd. Er zijn lange debatten gevoerd, soms heel moeilijke en soms heel aangename. Mijn dank gaat uit naar hem, voor de erfenis die hij ons heeft nagelaten. Wij zullen trachten de debatten even levendig te houden.

Sommige collega's hebben me gevraagd of ik de 67 bladzijden van het regeerakkoord integraal zal voorlezen. Wees gerust, ik zal dit niet doen.

Het is de bedoeling om de algemene filosofie, de rode draad, weer te geven van de verschillende bevoegdheden. De titel zegt al veel : ideeën tot leven brengen. Deze zijn gegroeid uit het samen nadenken over denkpijlers die ons interesseerden. De moeilijkheid zit hem erin de ideeën ten uitvoer te brengen. Langzamerhand zullen we in de loop van de komende 5 jaar deze ideeën trachten naar voor te brengen en te realiseren. Het is uiteraard aan u om er - hopelijk opbouwende - kritiek op te leveren. We hebben tenslotte allemaal dezelfde taak, namelijk de Brusselse samenleving, vooral voor de Vlaamse Brusselaars, verbeteren.

Ik zal eerst en vooral de inleiding van het regeerakkoord schetsen. Ze geeft eigenlijk de algemene lijn weer van waaruit alle andere beleidsaspecten zijn gegroeid.

Zoals u weet, groeide de Vlaamse Gemeenschapscommissie de voorbije decennia uit tot een volwaardige partner in de stad, die voluit aanwezig is in het

stedelijke weefsel en in het leven van tal van Nederlandstalige en andere hoofdstedelingen.

Zowel in het Nederlandstalig onderwijs, in de Vlaamse welzijns-, gezondheids- en gezinssector als in het cultuurleven van Brussel staat de VGC voor een actieve inbreng, een ondersteunende en faciliterende rol en een innoverende toets.

Uiteraard is de betrokkenheid van de Vlaamse Gemeenschap in de hoofdstad erg belangrijk. De VGC voert bestendig een constructieve dialoog met de Vlaamse Gemeenschap, waarbij de nadruk ligt op haar complementaire rol en de Brusselse specificiteit.

Zo brengt de VGC ideeën tot leven. Ideeën die de bouwstenen worden van een vrije, vreedzame en duurzame samenleving. Ideeën die verenigen en niet verdelen. Ideeën die inspireren en niet dicteren. Ideeën die dynamiseren en niet immobiliseren.

Met dit regeerakkoord zetten we de bakens uit voor het ambitieuze verhaal dat ons de komende 5 jaar bindt.

Drie belangrijke uitgangspunten stutten onze vaste voornemens en vormen de leidraad van het regeerakkoord : onze wil om bruggen te bouwen, onze aandacht voor duurzaamheid en onze zorg om de VGC uit te bouwen als uitnodigende overheid die mensen verbindt.

Bruggen bouwen in en voor Brussel. Niet elke sterveling zal doorgronden hoe de instellingen in Brussel, als sluitstuk van het Belgische federale model, werken. Deze scharnierregio, die territoriaal omgeven wordt door het Vlaams gewest en in de nabijheid ligt van het Waals gewest, is nu eenmaal complex. En verrijkend als plaats waar de beide grote taalgemeenschappen van het land elkaar kunnen ontmoeten.

Dit grootstedelijk samenlevingsmodel met zijn kosmopolitische eigenheid vraagt om institutioneel verankerde organisatievormen. We hebben ze gekregen in 1989 met de 'Brusselse instellingen'.

Het grootste stedelijke gebied en economische hart van het land, strekt zich uit over het grondgebied

Vanraes

van 19 gemeenten en werd in 1989 een hoofdstedelijk gewest met eigen beleidsinstrumenten.

De Vlaamse Gemeenschapscommissie volgde in 1989 de Nederlandse Cultuurcommissie of NCC op, met een versterkte ambitie en steeds meer bevoegdheden. De Raad en het College van de VGC kregen een duidelijke plaats binnen de Brusselse structuren.

In 20 jaar tijd groeide de VGC uit van een institutioneel verdedigingsmechanisme, in het verlengde van de NCC, tot een voluntaristische partner in het stedelijk beleid, zonder evenwel haar oorspronkelijke opdrachten te verwaarlozen. Van een defensieve strategie ten behoeve van de rol en de plaats van de Nederlandstalige gemeenschap in Brussel, evolueerde de VGC in haar werking en missie naar een offensieve strategie.

Het welzijn van alle Brusselaars die de stap willen zetten naar de Vlaamse gemeenschap, ziet de VGC nu als haar opdracht. Dit zonder afbreuk te willen doen aan de historisch gewortelde aandacht voor de positie en de aanwezigheid van het Nederlands in het officieel tweetalige - maar in de praktijk meer-talige - Brussels gewest.

Gesterkt door het huidige regeerakkoord, zal de VGC, na 20 jaar Brussels hoofdstedelijk gewest, een volgende stap in haar grootstedelijk partnerschap zetten. Wij willen, meer dan ooit, bruggen slaan naar alle gemeenschappen die de hoofdstad rijk is. Wij reiken de hand aan al wie wil bouwen aan een warme, solidaire en verdraagzame hoofdstad. Een stad waar de mens centraal staat. Waar samenleven verrijkend en verrassend is. Waar wederzijds respect en vertrouwen de stevige basis vormen voor een gedeeld toekomstbeeld.

Het tweede element waaraan we refereren kreeg als titel: meer dan een steentje verleggen. We staan voor enorme wereldwijde ecologische uitdagingen die bepalend zullen zijn voor onze levenskwaliteit en die van volgende generaties. 'Denk globaal, handel lokaal' luidt de leuze. Ook de VGC kan en moet dus in het belang van de Brusselse levenskwaliteit mee het verschil maken.

Meer dan ooit gaan duurzaamheid, zorgzaamheid en goed bestuur hand in hand. Op alle beleidsniveaus, in alle beleidsdomeinen.

Wij willen evenwel meer dan hier en daar een steentje verleggen. Wij willen dat de VGC toonaangevend wordt inzake ecologisch doordacht beleid. Dit veronderstelt behalve een milieuvriendelijke toets, structurele zorg voor de ecologische voetafdruk van de werking van onze instellingen en de diverse initiatieven die ervan uitgaan.

In die zin zal de uitvoering van elk voornemen van ons ambitieus programma tegen het licht gehouden worden van beginselen inzake duurzaamheid en eerlijke handel. Ook de impact op de kwaliteit van de leefomgeving wordt een blijvend aandachtspunt. Zo wil de VGC tot voorbeeld strekken voor andere overheden in een grootstedelijke omgeving.

Het derde basiselement is de VGC als uitnodigende overheid die mensen verbindt.

De VGC reikt de hand aan al wie aan het Brussel van de toekomst wil bouwen. Zo wil de VGC constructief talent blijven ondersteunen en innoverend potentieel detecteren en activeren.

De laagdrempeligheid van de VGC als vertrouwde partner in een wereld in beweging is hierbij een onmisbare troef. De deuren van het VGC huis staan wagenwijd open. De VGC wil een uitnodigende overheid zijn : voor haar partners en gebruikers, haar personeel en alle andere Brusselaars. De VGC voert geen beleid vanuit een ivoren toren. In nauw overleg met het werkveld, de vrijwilligers en de gebruikers geven wij onze ambities vorm.

Daarom willen wij werk blijven maken van een transparante besluitvorming en een hechte vertrouwensband uitbouwen met alle stedelijke actoren. Wij streven naar vermindering van de planlast, die 'planlust' moet worden. Minder papier betekent meer zwier, meer verantwoordelijkheid in vrijheid en meer zin voor Brussel.

Duurzaamheid, zorgzaamheid, uitnodigende openheid en meer verantwoordelijkheid in vrijheid, dit zijn de grondbeginselen die ons drijven en ons in volle overtuiging verbinden. Dit zijn de ijkpunten die ons de vaste wil geven om samen het regeerak-

Vanraes

koord 2009-2014 uit te voeren. Vanuit de overtuiging dat wij samen onze ideeën tot leven kunnen brengen.

Ik geef een overzicht van de bevoegdheden Cultuur, Jeugd en Sport.

Cultuur is een veelomvattend begrip. Als een magisch elixir brengt cultuur leven in een stad, brengt cultuur een stad tot leven en houdt cultuur een stad in leven. Cultuur verenigt mensen.

Brussel kan bogen op een rijk en bijzonder verscheiden cultuuraanbod. De historisch gegroeide en heden uitgesproken aanwezigheid en culturele dynamiek van de Vlaamse en Franse gemeenschap in de hoofdstad – maar ook steeds meer van tal van andere gemeenschappen – is een ongemeen sterke troef, die van Brussel een unieke en levendige ontmoetingsplaats maakt van mensen en hun culturen.

Die culturele verscheidenheid is een bijzonder belangrijke meerwaarde, die mee bepalend is voor de internationale uitstraling van de hoofdstad. Brussel is de bakermat van tal van cultuurinstellingen en initiatieven, de vruchtbare voedingsbodem van unieke, culturele belevingen, alsook de thuishaven van tegendraadse creatieve geesten, die de inspirerende stadslucht van de kosmopolitische kosmos volop ademen.

Brussel kan ook bogen op waardevol historisch erfgoed. Kunsten nemen al eeuwenlang een prominente plaats in het cultuurleven van de hoofdstad. Terwijl in diezelfde woelige, stedelijke omgeving jeugdig Brussel, sportend, zingend, feestend en eigengereid een zinvolle rol en inbreng zoekt in het stadsleven van de 21ste eeuw.

Gewoonweg ontelbaar en immer wisselend zijn dan ook de veelkleurige, caleidoscopische facetten van het cultuurleven in de hoofdstad. Brussel moet de ambitie koesteren om het kloppend cultureel hart van Europa te worden.

En waarom zouden, op dit druk bewandeld kruispunt van het Oude Continent, allerhande culturele

belevingen niet synoniem kunnen staan voor een genereus onthaal van bewoners en passanten?

In die boeiende en complexe stedelijke omgeving heeft alleszins de Vlaamse Gemeenschapscommissie, samen met de andere institutionele partners, een eigen, voluntaristische rol te spelen in de uitbouw en het voeren van een krachtig en emancipatorisch cultuurbeleid.

Wat betreft Onderwijs en Vorming, is het zo dat het Nederlandstalig leerplichtonderwijs in Brussel, een forse toename kent van het aantal leerlingen. Deze toename is voor een groot deel te danken aan het hoogstaande kwalitatieve imago van ons onderwijs en de aantrekkingskracht daarvan op niet-Nederlandstalige scholieren in onze hoofdstad. De populatie is niet enkel gegroeid, maar ook veranderd. Het aandeel van de leerlingen uit Nederlandstalige gezinnen neemt jaar na jaar af ten voordele van leerlingen afkomstig uit een homogeen Franstalig of volledig anderstalig gezin. Hierdoor steeg ook het aantal leerlingen met een niet-Belgische of niet-westerse culturele achtergrond. Bovendien stellen we vast dat een grote groep van de Brusselse leerlingen afkomstig is uit kansarme milieus. Vaak zorgt dit, en we hebben er in het verleden al meermaals over gedebatteerd, voor een leer- en taalachterstand. Het Brusselse onderwijs vergt een bijzondere aanpak.

Het Nederlandstalig onderwijs in Brussel trekt steeds meer anderstalige leerlingen aan. Hiermee bevestigen de Nederlandstalige scholen in Brussel hun gastvrije, open imago. Zij omarmen de stedelijke diversiteit van de stad.

De onderwijs capaciteit in het basisonderwijs staat momenteel onder druk door de demografische ontwikkeling van de Brusselse bevolking. Uit het capaciteitsonderzoek, uitgevoerd door het Brussels Informatie-, Documentatie- en Onderzoekscentrum, blijkt dat er tussen 2010 en 2015 niet minder dan 3.000 nieuwe plaatsen nodig zijn in het Nederlandstalig basisonderwijs, in de veronderstelling dat het Nederlandstalig onderwijs 1/5 van het totale onderwijsaanbod in Brussel blijft voorzien. Het centrum, waar de concentratie aan scholen zich het sterkst manifesteert en de jongste bevolking van België woont, kent de grootste capaciteitsdruk.

Vanraes

Ook volwassenen maken meer en meer gebruik van het Nederlandstalig onderwijs- en opleidingsaanbod om zich bij te scholen in functie van tewerkstelling of sociale positie. Een essentieel element hierin is het voortdurend afstemmen van de opleidingen op zowel de Brusselse arbeidsmarkt als op de vragen van de studenten. Jongeren en volwassenen een opleiding aanbieden die hun kansen op tewerkstelling vergroot, biedt mede een antwoord op de complexe maatschappelijke problematiek binnen het Brussels hoofdstedelijke gewest.

Het Nederlandstalig en het Franstalig onderwijs in Brussel zijn twee aparte systemen. Het is noodzakelijk om de nodige bruggen tussen beide te bouwen: met betrekking tot het capaciteitsvraagstuk bijvoorbeeld zal het zonder gemeenschappelijke visie moeilijk worden om voor alle leerlingen in degelijk onderwijs te voorzien. In het kader van het capaciteitsvraagstuk, is een akkoord tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de VGC, de Franse Gemeenschapscommissie en de gemeenten aangewezen. De VGC zal bovendien de nodige contacten leggen tussen de betrokken onderwijsadministraties om te komen tot een maximale gegevensuitwisseling op het niveau van de scholen en de leerlingen. Tegelijkertijd lijkt een structureel overleg over studieaanbod, uitwisselingsprojecten en de relatie onderwijs-arbeidsmarkt, noodzakelijk om de versnippering van mensen en middelen te vermijden.

Wat de bevoegdheden Welzijn, Gezondheid en Gezinsbeleid betreft, zal de VGC een aanvullend, innoverend en stimulerend beleid ontwikkelen en zo een antwoord bieden op specifieke stedelijke uitdagingen.

Het beleid van de VGC wordt verder afgestemd op de prioriteiten en de beleidsevoluties van de Vlaamse Gemeenschap. De VGC heeft bijvoorbeeld de ambitie om via haar beleid 300.000 Brusselselaars van diverse achtergronden te bereiken die nood hebben aan welzijns- en gezondheidsvoorzieningen.

Terwijl de regierol bij de overheid zit, zullen de initiatieven in de eerste plaats door het particulier

initiatief ontwikkeld worden en waar nodig door de VGC zelf. De VGC bouwt haar beleid verder uit in nauw overleg met het werkveld.

Eén van de taken van de VGC bestaat erin om dwarsverbanden te creëren met andere overheden. Maar ook de synergie tussen verschillende beleidsdomeinen is belangrijk. Welzijn en Gezondheid hebben veel raakvlakken, zoals bijvoorbeeld de thuis- of gezondheidszorg. Kruisbestuiving tussen deze, maar ook tussen andere beleidsdomeinen, is onontbeerlijk.

De doelstellingen inzake het welzijnsbeleid van de VGC zijn enkel mogelijk mits een substantiële financiële inhaalbeweging. Het stedelijk beleid van de VGC vormt een belangrijke hefboom waar de VGC gebruik wil van maken om de doelstellingen van Welzijn te realiseren. Met de opdracht 'Stedelijk beleid' heeft de VGC een niet te onderschatten impact op de kwaliteit van het leven van de Brusselse burgers. Via subsidiëring van tal voorzieningen wordt de leefbaarheid van de stad versterkt.

Participatie werkt versterkend. Hiervoor moet het werkveld natuurlijk maximaal betrokken worden bij het beleid.

Wat het stedelijk beleid zelf betreft, hebben we twee voorname assen : het bevorderen van de leefkwaliteit in de stad en de samenwerking met andere overheden. In deze eerste opdracht heeft de VGC een niet te onderschatten impact op de kwaliteit van het leven van de Brusselse burgers. Dit kan via culturele en sociaal-culturele voorzieningen, opleidings- en inschakelingsinitiatieven, kinderopvang, welzijns- en zorgvoorzieningen, onderwijsprojecten en andere.

De evaluaties van de SIF-periode en de Stedenfondsperiode leidden tot nieuwe inzichten. Het uitbouwen van een stedelijk beleid met de vinger aan de pols van de stedelijke samenleving, het meer integrerend werken en het uitdragen van een gezamenlijk politiek project zijn uitdagingen die de VGC zich tot opdracht maakt.

Het stedelijk beleid van de VGC is bij uitstek een beleidslijn die transversaal opgevat en ingevuld

Vanraes

moet worden. Het inspelen op en het samenwerken met de wijkcontracten zijn hier-van niet alleen een voorbeeld, maar ook essentiële instrumenten bij wijkgerichte werkingen. De VGC moet hierin een krachtige partner zijn en moet een regierol opnemen, waarbij intens moet worden samengewerkt en overlegd, zowel via de gemeentelijke als de gewestelijke programma's.

De transversale banden zijn een prioriteit. Ze worden aangespannen door een aantal specifieke gemeenschappelijke elementen als leidraad in het beleid in te voeren. Zo heeft men voor het Stedenfonds 2 gemeenschappelijke factoren. Enerzijds het 'Nederlands' als rode draad, als versterkend en verbindend element, met openheid naar anderstaligen. Anderzijds het bevorderen van samenhang en wisselwerking tussen de verschillende actoren, waarbij brede projecten naar voor worden geschoven: kinderen en jongeren, lokale dienstverlening, betrokkenheid en participatie.

Samenwerking en onderlinge afstemming moeten leiden tot een grotere zichtbaarheid en herkenbaarheid van de VGC. Daarnaast werkt het bevorderen van de kwaliteit versterkend, dankzij een betere dienstverlening waardoor de zichtbaarheid wordt versterkt.

Brussel als internationale en Europese hoofdstad kan niet achterblijven op andere Europese steden. De VGC moet expertise ontwikkelen met betrekking tot de Europese programma's. De middelenstroom van de Europese fondsen is zeer belangrijk voor de VGC. Er zal onderzocht worden aan welke Europese netwerken kan deelgenomen worden in functie van de in te dienen projecten.

Zoals reeds gezegd: participatie werkt versterkend. Hiervoor moet het werkveld maximaal betrokken worden bij de voorbereidingen van de beslissingen van het beleid. Een open en regelmatige communicatie inzake participatie zal de stedelijke ontwikkelingen in elke wijk zichtbaar maken.

Een ander belangrijk element bij het stedelijk beleid is uiteraard de samenwerking met andere overheden. Ons gewest is een boeiend gediversifieerd

stadsgewest. Die diversiteit wordt weerspiegeld in een complexe bestuurlijke inrichting met heel wat onderscheiden actoren en instellingen. Binnen deze context wil de VGC een eigen bijdrage leveren tot de grootstedelijke ontwikkeling van Brussel ten bate van al zijn inwoners. Precies om de impact van die eigen VGC-bijdrage te maximaliseren streeft de VGC naar een constructieve samenwerking met alle partners die op het Brusselse terrein actief zijn.

Een belangrijk hoofdstuk van het regeerakkoord handelt over Behoorlijk Bestuur.

Wat het financieel en budgettair beleid betreft, heeft de VGC de voorbije jaren, ingevolge recente institutionele hervormingen en akkoorden, een belangrijke groei van haar inkomsten gekend, zowel vanuit het Brussels Hoofdstedelijk Gewest als vanuit de federale overheid. Deze evolutie doet geen afbreuk aan de sterke band tussen het algemeen beleid van Vlaanderen en het specifieke beleid voor de Vlaamse gemeenschap in de hoofdstad.

De afgelopen legislatuur voerde de VGC een voorzichtig begrotingsbeleid. Overschotten op de begrotingen werden grotendeels ondergebracht in reservefondsen. Hiermee werden in eerste instantie éénmalige uitgaven gedaan, waardoor een budgettaire beleidsmargin ontstond. Dit voorzichtig begrotingsbeleid zal ook deze legislatuur worden verder gezet. De VGC kijkt nauwgezet toe op de handhaving van het nagestreefde begrotingsevenwicht.

Aandacht voor de beheersing van de recurrente uitgaven blijft het allerbelangrijkste. Het bewaken en het onder controle houden van de mechanische groei van deze uitgaven blijven prioritaire zorgen. De personeelsuitgaven, de huisvestingskosten, de schuldenlast, het rationaliseren ervan en ook de heroriëntering van bepaalde beleidskwesties worden permanent gemonitord.

Wat Communicatie betreft, zullen de verwezenlijkingen van de voorbije legislatuur op de terreinen van het communicatie- en taalpromotiebeleid verdergezet, verbeterd en geconsolideerd worden. Vernieuwing blijft in deze dynamische communicatiewereld uiteraard belangrijk.

De media Brussel Deze Week, TV Brussel, FM Brussel en de website brusselnieuws.be vormen het

Vanraes

klavertje vier van het Nederlandstalig mediabeleid in de hoofdstad. De lokale media prikkelen de kijker, de lezer en de luisteraar en berichten, op een objectieve wijze, over de Brusselse en de Vlaamse dynamiek. Het komt de media toe om de hoofdstad in al haar facetten te belichten en aan bod te laten komen. Wij wensen dat complementair geheel te behouden, maar ook te optimaliseren.

Wij wensen samenwerking en onderlinge synergieën te bevorderen, zonder afbreuk te doen aan de eigenheid van de verschillende media. Daarnaast streven we naar een samenwerking met de andersstalige Brusselse media.

Wat de administratie betreft, zal de VGC er meer dan ooit naar streven een glazen huis te zijn: dienstbaar, transparant en efficiënt voor haar bewoners en bezoekers. De administratie van de VGC heeft als opdracht het beleid van het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie, op het vlak van Onderwijs, Cultuur en Welzijn en Gezondheid, voor te bereiden, te ondersteunen, uit te voeren en te evalueren. De Vlaamse Gemeenschapscommissie moet een open overheid zijn zodat de burgers en de organisaties de contacten met de VGC ervaren als toegankelijk, bereikbaar en verstaanbaar.

De huidige samenleving wordt immers gekenmerkt door een verhoogde participatie van de burger aan het maatschappelijk gebeuren. De overheid moet deze waardevolle inbreng van de burger kennen, maar ook herkennen en naar waarde schatten. Een nog grotere transparantie kan bereikt worden via verschillende wegen: het streven naar een betere organisatie van de interne en externe processen en procedures en een doorgedreven administratieve vereenvoudiging; het verder uitbouwen van e-government met voldoende aandacht voor de integratie van verschillende diensten, de laagdrempelige toegankelijkheid en het verzekeren dat het aanbod van diensten gelijke tred houdt met de wijzigende behoeften die we kennen bij burgers en organisaties.

Ook is er nood aan het invoeren van reguleringsmanagement. Enerzijds betekent dit het opstellen van duidelijke en begrijpbare regelgeving, gekoppeld

aan eenvoudige procedures, anderzijds het meten, evalueren en bijsturen van bestaande regelgeving.

Ziedaar, geachte collega's, in grote lijnen de filosofie die we wilden weergeven en het ideeëngoed dat we tot leven willen brengen in de volgende 5 jaar. Ik hoop dat we daarover diepgaande debatten kunnen hebben, uiteraard in het belang van de Vlaamse Brusselaars. (*Applaus*).

De heer Fouad Ahidar. – Ik merkte geen enthousiasme over het regeerakkoord bij de collegevoorzitter. Ik vind dat zeer spijtig. Geloof je misschien zelf niet in dit akkoord? Hieruit blijkt dat er een probleem is met deze nota. Ik had het gevoel dat de collegevoorzitter sprak als een architect. Hij gaat constant bruggen bouwen. Dat doet hij al 20 jaar. Misschien is het nu tijd om de mensen over de brug te krijgen en ze te ontmoeten, ze aan te spreken en te kijken wat men nu effectief gaat doen.

Er valt niet zoveel te zeggen over dit regeerakkoord. De tekst is nog vager en nog wolliger dan die van het Brusselse regeerakkoord. We sparen onze adem en onze commentaren voor de beleidsnota's van de collegeleden. Wij gaan ervan uit dat tegen het najaar echte keuzes worden gemaakt, die het leven van de Brusselaars zullen verbeteren. Dit akkoord gaat niet over de Brusselaar, maar eerder over structuren, administraties en platformen. Niet over mensen.

Hoe redeneert deze meerderheid? Als het maar goed zit met de middelen, als de doelstellingen gehaald worden, dan is alles in orde. De echte doelstellingen zijn echter niet duidelijk. Deze regeerverklaring is een document van de status quo. De titel ervan is 'Ideeën tot leven brengen'. Waar zijn de ideeën van de meerderheid eigenlijk? Welke ideeën moeten tot leven komen? Als oppositie houden wij ons paraat om leven in de ideeën te brengen.

De VGC rekent vooral op anderen. Ze neemt zelf quasi geen engagement op. De VGC gaat op bedeltocht bij de Brusselse regering. Die regering gaat zelf bedelen bij de federale overheid. Die federale overheid heeft op haar beurt ook geen financiële marges – en dan drukken we ons nog voorzichtig uit.

Ahidar

Wie gaat dus wie het eerst uitkleden en welk beleid wordt er intussen gevoerd? Hier volgen een paar voorbeelden die stof tot nadenken geven. De renovatie van het Koninklijk Conservatorium van Brussel kost miljoenen euro. De federale overheid blijft in gebreke, maar de VGC bepleit niet alleen de renovatie, maar ook de bouw van een tweede operazaal. Hoeveel de VGC zelf wil investeren is niet bekend.

Het Brusselse filmbeleid moet ondersteund worden. Over welk beleid gaat het eigenlijk? 'Ondersteunen' kan zoveel betekenen. Waar gaat het over: ondersteunen met woorden of met daden? De VGC wil 3000 extra plaatsen voor het Nederlandstalig onderwijs, maar de VGC neemt geen enkel concreet engagement. Wat stelt dit dan voor: een engagement om te gaan bedelen?

Onze fractie heeft ook antwoorden gezocht op andere vragen: Welke keuzes worden er gemaakt met betrekking tot het Stedenfonds, één van de belangrijkste instrumenten van het VGC-beleid? Daarover bestaat geen enkele duidelijkheid.

Wat is het probleem met de Brusselse media? Er moeten beheersovereenkomsten gemaakt worden met *TV Brussel*, *Brussel Deze Week* en *FM Brussel*. Daarin moet onder andere het toezicht op de neutraliteit en de onafhankelijkheid van de redacties aan bod komen. Gaat de VGC zich bemoeien met de redacties? Dat verbaast ons. Is er misschien een concrete aanleiding geweest? Heeft een journalist iemand tegen de schenen gestampt?

Hoe gaat het College de cultuurwaardebon openstellen voor kansengroepen? Daarover lezen wij niets.

Waarom overweegt de VGC om uit Brussel Internationaal - Toerisme & Congres of het BITC te stappen?

Waarom moet de VGC een culturele samenwerking opzetten met Kinshasa? Is daar een objectieve reden voor of is dit gewoon een reisbestemming zoals een andere?

Met wie wil men een cultureel akkoord sluiten? Dit concept staat niet in het Vlaams regeerprogramma en ook niet in dat van de Cocof. Deze ambitie lijkt ons te hoog gegrepen. We weten toch dat de VGC er de afgelopen 10 jaar niet in geslaagd is om ook maar tot één sluitende afspraak met de Cocof te komen. Zelfs over praktische zaken als het splitsen van een gemeenschappelijke schoolcampus of het tellen van leerlingen bij de verdeling van de dotaties voor de vroegere provinciale onderwijsinstellingen, komt er geen akkoord uit de bus. Aan de splitsing van de Centrale School moet na 15 jaar nog begonnen worden.

Een speelplein op wandelafstand voor elk kind is een zeer nobele doelstelling. Maar is dat wel te doen? Welk collegelid kan ons vertellen hoeveel dat gaat kosten? Wat moet er daarvoor gebeuren?

Er is sprake van een andere techniek in plaats van de verklaring op eer, om de inschrijvingsregels af te dwingen in het Nederlandstalig onderwijs. Dat kan veel betekenen, maar het wordt niet concreet uitgelegd. Waar gaat het eigenlijk over: een gemeenschapskeuze misschien?

Anderstalige jongeren die niet genoeg Nederlands kennen, moeten die nu van het College wel of niet een taalbad krijgen?

Wat met de wachtlijsten bij de CLB's? Klopt het dat er momenteel een wachtlijst is van 6 maanden voor men geholpen wordt?

Wat zal de VGC concreet verwezenlijken in de strijd tegen de armoede?

Het zijn veel vragen waarop we de antwoorden niet hebben gevonden in het regeerakkoord. We lezen wel 'dat er veel bruggen zullen gebouwd worden' en er 'duurzaam' werk zal geleverd worden. Dat zullen we dan maar geloven. Misschien kunnen de collegelieden al een tipje van de sluier oplichten over wat ze concreet willen doen.

Ten slotte nog dit: met alle respect voor de collega's die ik persoonlijk apprecieer, maar dit College bevat geen enkel Brusselse sterkhouders van formaat. Van Pascal Smet weten we dat het niet zijn keuze was, maar als Vlaams minister blijft hij meewerken aan het Brussel van de toekomst. De lijsttrekkers van

Ahidar

CD&V en Open Vld zijn echter allebei vertrokken naar de federale regering. Alle politici lopen weg van Brussel. Dat is niet goed voor ons imago. De hele Brusselse politiek zal aan de Nederlandstalige kant een probleem van geloofwaardigheid krijgen. De VGC en Brussel dreigen er het slachtoffer van te worden. Het taalgebruik in de tekst van deze regeerverklaring kan je niet altijd serieus nemen. 'Van planlast naar planlust' en 'Minder papier maar meer zwier' zijn plezante slogans voor de Bond zonder Naam, niet voor een beleid.

Wij denken dat dit College niet in staat is om ideeën tot leven te brengen, maar wel om ze in de kiem te smoren. Wij zullen het regeerakkoord van de VGC niet goedkeuren. Ik wens het College veel succes.

Mevrouw Els Ampe.- Ideeën tot leven brengen, is wat we met de nieuwe beleidsploeg willen doen. Daarvoor maakten we een daadkrachtig plan gebaseerd op principes die onze Jamaicaanse coalitie kenmerken: vrijheid, duurzaamheid en zorgzaamheid.

Dat een nieuwe formule steevast op tegenstand stuit, hebben we gezien. Nog voor één letter op papier stond, waren sommigen er al heilig van overtuigd, dat het op niets zou uitdraaien. Maar men zal zien - en onze fractie is er bovendien van overtuigd - dat deze beleidsverklaring alle vooroordelen zal doen sneuvelen.

Het vooruitstrevende of progressieve van dit beleidsplan blijkt meteen uit de plaats die de toekomst, namelijk de kinderen en jongeren, innemen in onze beleidsplannen. Want rond de Brusselse kinderen en jongeren draait het. Voor hen zullen we in meer en gezellige ecologische schoolgebouwen voorzien, waar naschools aan sport en muziek kan gedaan worden. Voor hen zullen we meer leuke vrijetijdsactiviteiten organiseren tijdens de schoolvakanties en *native speakers* inzetten als taal-leerkracht. Scholen zullen een betere technische uitrustung krijgen en er zal voor elk kind gezocht worden naar een groen speelpleintje op wandelafstand. In de kinderopvang zullen extra plaatsen ge-

creëerd worden, waar - naast zorg - ook spelen een centrale rol krijgt.

We zullen de toekomstige generaties niet opzadelen met schulden. Daarom zullen we een voorzichtig begrotingsbeleid voortzetten.

Het begrotingsevenwicht zal gehandhaafd worden. De uitgaven en de schuldenlast zullen permanent gemonitord worden. Om onze ideeën tot leven te brengen zullen we creatief omgaan met de schaarse middelen en wij zullen prioriteiten van bijkomstigheden onderscheiden. Moeilijk gaat ook en in tijden van schaarste kiemen ideeën.

Inzake Onderwijs is dit regeerakkoord zeer duidelijk. Het Nederlandstalig onderwijs en de vrijetijdsactiviteiten zullen verder openstaan voor alle kinderen, welke ook hun afkomst of financiële situatie is, welke ook de keuzes zijn die hun ouders maken. Kinderen kan men immers niet verantwoordelijkheid stellen voor de keuzes van hun ouders. Het is trouwens onze plicht om kansen te geven aan alle kinderen in Brussel, hen te helpen bouwen aan hun zelfvertrouwen en hun talenten te ontwikkelen. Bovendien, wie niet de kans krijgt om zijn talenten te ontwikkelen, wordt een klant voor de werkloosheid of wie weet wel voor het parket. De babyboom is er zowel bij Nederlandstalige als anderstalige ouders. Al deze ouders kunnen kiezen voor het Nederlandstalig of Franstalig onderwijs. Om deze keuze - die een fundamenteel recht is - te respecteren, zullen wij zowel Nederlandstalige als Franstalige scholen moeten bijbouwen. Wij moeten onze verantwoordelijkheid nemen en zullen 3.000 extra plaatsen creëren.

Kinderen uit kansarme en kansrijke gezinnen moeten samen kunnen opgroeien in alle vrijheid en gelijkheid. Het mag niet de bedoeling zijn kansarmoede als norm te nemen. Het moet onze ambitie zijn kansarmoede te doorbreken en wie het moeilijk heeft vooruit te helpen. Of dat nu te hoog gegrepen is of niet. Zo mag de maximumfactuur er niet voor zorgen dat het aanbod van educatieve en sportieve uitstappen voor de kinderen vermindert. Zeker voor de kinderen uit kansarme gezinnen - die vaak weinig met de familie dergelijke uitstappen ondernemen - mag de maximumfactuur geen rem zijn op hun kansen.

Ampe

Deze beleidsverklaring ziet meertaligheid als een troef in Brussel. Daarom willen we de kinderen van Nederlandstalige ouders helpen beter het Frans onder de knie te krijgen en kinderen van anderstalige ouders helpen het Nederlands beter te beheersen. We zullen ook het Engelstalig onderwijs in het hoger onderwijs helpen uitbouwen. De Brusselse universiteiten en hogescholen profileren zich terecht steeds meer meertalig. Ze weten dat de toekomst internationaal is. Op deze manier geven ze de studenten meer kansen op een mooie toekomst. Deze rijkdom kunnen alleen de Brusselse onderwijsinstellingen bieden omdat ze als enige in ons land in een gebied liggen waar Europa en de wereld nooit ver weg zijn. Daarom zullen we Brussel promoten als studentenstad.

Maar het Nederlands is en blijft belangrijk. Het Nederlands is een volwaardige eerste of tweede taal voor de Brusselaar, zowel op school als daarbuiten. Het aantrekken van Nederlandstalige huisartsen en verpleegkundigen is een absolute noodzaak voor Brussel. Via de inburgeringscursussen zullen nieuwkomers met het Nederlands kennismaken. De taalversterking in het onderwijs en in de kinderopvang is belangrijk indien we aan iedereen de meertaligheid willen bieden.

Ook het uitbreiden van de beschikbare plaatsen in de kinderopvang is een cruciaal punt in de beleidsverklaring. Het geboortecijfer ligt zo hoog dat we moeten uitbreiden. Er werden tijdens de voorbije jaren reeds inspanningen geleverd, maar zij moeten worden voortgezet. Het zal je maar overkomen dat je als zwangere vrouw op zoek gaat naar een crèche en moet wachten tot jouw baby zes maanden oud is vooraleer er een plaats vrijkomt. Bepaalde mensen, die soms reeds na drie maanden moeten gaan werken, zitten in die situatie. Dit kan voor veel stress zorgen. Ook tijdens het weekend en 's avonds moet het aanbod worden uitgebreid, want heel wat Brusselaars werken 's nachts, tijdens het weekend of 's avonds. Ook voor hen moet er een oplossing zijn.

Brussel verjongt, maar vergrijst ook. Wij willen ervoor zorgen dat ouderen langer thuis kunnen blijven wonen. Daartoe moeten de lokale dienstencentra en woonzorgzones worden uitgebreid, want die

plaatsen zorgen ervoor dat het leven van ouderen comfortabeler kan worden door in de eigen woning te blijven. De woonzorgzones en lokale dienstencentra bieden bijvoorbeeld huishoudelijke hulp aan, zoals winkelen en koken, maar zijn ook ontmoetingsplaatsen.

Of men nu arm of rijk, jong of oud, vrouw of man, homo of hetero is, dergelijke bepalingen zeggen niets over wat men kan. Zij zijn ook vaak geen keuze. Eeuwenlang heeft men geleefd met normen dat de man de baas is en de vrouw het huishouden doet, dat de oudere wijs is en de jongere sportief en dat homoseksualiteit onnatuurlijk is. Deze opvattingen sluimeren soms nog steeds voort. Ondanks de inspanningen van velen om te roepen dat men moet kijken naar de inhoud, verblindt de verpakking nog steeds.

Daarom hebben wij ervoor gekozen om gelijke kansen en diversiteit hoog op de agenda te zetten. Open Vld levert alvast de eerste vrouwelijke voorzitter van de VGC, wat tot voorbeeld kan strekken.

Diversiteit beogen we ook in het culturele aanbod van de VGC. De gemeenschapscentra spelen daarbij een belangrijke rol. We moeten zoeken naar een evenwicht tussen de centralisatie van een aantal administratieve taken die noodzakelijk zijn voor efficiënt beheer en de autonomie van de centra inzake gemeenschapsvorming. Een gemeenschap kan men niet vormen zonder vrijwilligers. Zij verdienen waardering.

Brussel is ook een jazzstad. Wij pleiten voor de oprichting van een jazzmuseum in het geboortehuis van jazzicoon Toots Thielemans. Naast jazz speelt film een grote rol in Brussel. We hebben zeer veel filmscholen en zullen de stad ook verder promoten als filmstad. Dit kan gebeuren door ervoor te zorgen dat meer producers in Brussel films en series draaien, wat een positief imago zal geven aan de stad. Er zal ook gezocht worden naar ateliers voor kunstenaars en kunstenaarscollectieven. Vaak vinden zij het moeilijk om ruimtes te vinden om hun kunst te beoefenen.

Terwijl cultuur de geest verrijkt, zorgt sport voor een gezond lichaam. Ook daarvoor willen we nieuwe initiatieven nemen. De renovatie van sport-

Ampe

infrastructuur op school en van de gemeentelijke zwembaden, de aanleg van voetbalterreinen voor de Ritterclub van Jette en de zoektocht naar petanquebanen in Brussel staan hoog op het prioriteitenlijstje.

Al onze initiatieven nemen we in het licht van duurzaamheid, vrije keuze en gelijke kansen voor elke Brusselaar, met het Nederlands als bindmiddel en niet als dwangbuis. Het Nederlands moet een verrijkend element zijn. Met dit regeerakkoord beogen wij dat zowel Vlamingen als zij die de Vlaamse Gemeenschap een warm hart toedragen, zich thuis voelen in de initiatieven van de VGC. Wij zullen alles in het werk stellen om ervoor te zorgen dat dit basisidee wordt uitgevoerd.

Uiteraard zullen wij het beleidsplan goedkeuren.

De heer Dominiek Lootens-Stael. - Ik zal niet zo kort zijn als collega Fouad Ahidar, maar ik begrijp dat het voor hem niet gemakkelijk is om een regeerakkoord af te breken dat in feite een doorslagje is van het Zomerakkoord van 2004. Voor ons ligt dat enigszins anders.

Ideeën tot leven brengen. We horen het College dat graag zeggen. "Ideeën die verenigen en niet verdelen", zo stelt het regeerakkoord. Goed zo ! De voorbije 5 jaar werden er vanuit de oppositie tal van ideeën naar voren geschoven die tot doel hadden de positie van de Brusselse Vlamingen te verbeteren. Helaas werden de ideeën nooit tot leven gebracht. Ze werden boudweg afgeschoten, enkel en alleen omdat ze van de oppositie kwamen. Men voerde geen beleid dat verenigde, maar een beleid dat verdeelde. Een beleid van goeden, de meerderheid, tegen slechten, de oppositie.

We zijn hoopvol dat het de komende 5 jaar anders zal zijn. Dat het College het zal aandurven om samen met de oppositie die ideeën tot leven te brengen die de Brusselse Vlamingen –toch nog steeds onze eerste doelgroep– ten goede zullen komen. Ook en zeker wanneer die ideeën vanuit de oppositie worden gelanceerd. Verenigen in plaats van verdelen. Wij hopen alvast dat het geen loze woorden blijven, maar dat het College tenminste zelf conse-

quent naar die woorden zal handelen. Wanneer men erin slaagt om tegenover de oppositie een constructief beleid te voeren, beloven wij op onze beurt een constructieve oppositie.

We hopen dan wel dat de ideeën die het College tot leven wil brengen net iets concreter zijn dan het verschrikkelijk wollige, zelfs nietszeggende en hoogdravende taalgebruik dat in dit regeerakkoord al te vaak is terug te vinden. Het is allemaal goed en wel dat men de participatie van kansarme Brusselaars aan het cultuuraanbod in Brussel wil versterken, maar wees eerlijk: wie geen dak boven zijn hoofd heeft en geen eten om zijn gezin te voeden, heeft echt geen boodschap aan nietszeggende frasen over 'de caleidoscopische facetten van de kosmopolitische kosmos die Brussel is.'

Dit soort weinig concreet gepalaver is helaas kenmerkend voor een groot deel van dit regeerakkoord. Pagina's en pagina's vol inhoudloos geleuter over cultuur, sport en jeugdbeleid, maar weinig tot geen concrete maatregelen om de Brusselse Vlamingen in Brussel een 'thuisgevoel' te bezorgen of om ervoor te zorgen dat zij zich in hun eigen stad niet langer als een vreemde moeten voelen. Ook ontbreken er maatregelen om ervoor te zorgen dat de Brusselse Vlaming op cultureel, sociaal en politiek vlak die plaats kan opeisen waarop hij per slot van rekening recht heeft.

Het College wilt ideeën tot leven brengen. Goed zo ! Maar daarvoor heeft men eerst ideeën nodig. Helaas is het net dat wat in dit akkoord ontbreekt: concrete ideeën, duidelijke voorstellen en welomlijnde beleidskeuzes. De bruggen die men wilt bouwen, hebben geen stevige basis.

Er wordt met geen woord gerept over hoe men ervoor gaat zorgen dat de gemeenschapscentra in de toekomst een Vlaams baken kunnen vormen voor iedere Brusselse Vlaming, ongeacht zijn ideologie. Er wordt met geen woord gerept over hoe men precies de 19 gemeenten eindelijk eens gaat dwingen om hun verantwoordelijkheid tegenover Nederlandstaligen, bijvoorbeeld op het vlak van bibliotheekbeleid, op te nemen. Er wordt met geen woord gerept over hoe men van de Vlaams-Brus-

Lootens-Stael

selse media eindelijk objectieve en representatieve media denkt te maken. Er staat wel te lezen dat men wilt toezien op de neutraliteit van de Brusselse media, maar in de praktijk betekent dit dat het propagandamachines van de meerderheid blijven waarin de kritische Vlaams-nationale stem wordt doodgezwegen. Het standpunt over neutraliteit is zoals het oude Sovjetidee over neutraliteit: ieder standpunt mag aan bod komen, zolang het maar het eigen standpunt is.

De hand reiken en bruggen bouwen kan men doen wanneer men als Vlaamse Gemeenschap sterk genoeg in zijn schoenen staat. De verkiezingen van juni 2009 hebben ons wat dat betreft echter weer eens met de neus op de feiten gedrukt. Ondanks het hoerabeleid van de afgelopen jaren en alle jubelberichten vanuit deze vergadering, moeten we opnieuw vaststellen dat het aantal Brusselse Vlamingen er de afgelopen 5 jaar sterk op achteruit is gegaan. In 5 jaar tijd is het aantal Nederlandstalige stemmen met 10.700 eenheden gedaald tot 51.818. Dat is op 5 jaar tijd een daling met maar liefst 17%. En dat is dan nog buiten de stijging van het totale aantal Brusselse kiezers gerekend. Met andere woorden: de spoeling wordt dun, zeer dun.

Deze cijfers bewijzen het mislukken van het VGC-beleid van de voorbije jaren. Het rendement van het VGC-beleid in Brussel is nihil. We hebben massaal veel geld gepompt in initiatieven voor andersstaligen en vreemdelingen, de scholen barsten uit hun voegen door een instroom aan anderstaligen, onze cultuurhuizen staan open voor zowat iedereen, ons welzijnsbeleid vindt gretige gebruikers in alle gemeenschappen in Brussel, maar de electorale winst van dit alles is nihil. Het doel is totaal voorbijgeschoten; het beleid bleek op dit vlak een regelrechte ramp te zijn.

Er zijn zelfs een paar zeldzame CD&V'ers die dit beginnen in te zien. Ik citeer even de heer Paul Delva, die verklaarde: "Het zou van zelfgenoegzaamheid getuigen om te denken dat wie van Vlaamse instellingen gebruikmaakt, ook automatisch Vlaams stemt." Dat is dan ook bewezen.

Het zou dus enkel van gezond verstand en visie getuigen indien de nieuwe meerderheid het geweer drastisch van schouder zou veranderen. *Quod non* echter. De Titanic heeft misschien wel een nieuwe kapitein gekregen, maar het orkestje speelt nog steeds hetzelfde naïeve deuntje terwijl de ijsschotsen tegen een rotvaart dichterbij komen. Binnenkort zal de laatste Brusselse Vlaming in een reddingsbootje springen en Brussel verlaten. Dan zal eindelijk bereikt zijn wat men wou: een Brussel met 101 culturen en talen, maar helaas zonder Brusselse Vlamingen.

Na de stembusgang van juni 2009 kunnen we gerust stellen dat in de VGC maar twee partijen vertegenwoordigd zijn. Langs de ene kant het Vlaams Belang dat onafhankelijk naar de kiezer trok en langs de andere kant de zelfverklaarde democraten die in gezamenlijke marsorde naar de kiezer gingen met stembusafspraken en lijstverbindingen. Open Vld schouder aan schouder met de Partij van de Arbeid en N-VA hand in hand met de belgicistische fossielen van de BUB.

De regimepers, zoals *Brussel Deze Week*, spreekt over de nieuwe coalitie als over de Olijfboomcoalitie. Een olijfboom is wat hij is, vanuit welke hoek men hem ook bekijkt. Het is en blijft een olijfboom, een boom met slechts één soort vrucht. En dat weerspiegelt zich dan ook in het regeerakkoord van het College. Alhoewel de Brusselaars overwegend rechts en centrumrechts hebben gestemd, zijn ze weer voor 5 jaar de gevangenen van een duidelijk links regime, waarbij zelfs de liberalen vanwege het smeer de meest elementaire liberale beginselen overboord gooiden. Daarover zal ik het morgen uitgebreider hebben in het Brussels Hoofdstedelijk Parlement.

De rode draad doorheen het akkoord is dan ook niet de Brusselse Vlaming.

De heer Fouad Ahidar.- Ja, ja, de "blanke Vlaming" zeker.

De heer Dominiek Lootens-Stael.- Die zou nochtans de prioritaire doelgroep van de VGC moeten vormen. Wel integendeel! De rode draad wordt – zeg maar opnieuw – gevormd door de waanzin van de multiculturaliteit. Bij cultuur moet de aandacht gaan

Lootens-Stael

naar de uitgestoken hand aan de andere taalgemeenschappen. Bijgevolg heeft men blijkbaar geen oog voor het brengen van toegankelijke cultuur van en voor Vlamingen. Bij sport moet de aandacht uitgaan naar jongeren die het Nederlands niet of nauwelijks machtig zijn. Waarbij onze eigen Vlaamse jeugd dan weer schromelijk verwaarloosd wordt.

Het moet gezegd: de tekst van het regeerakkoord klinkt heel mooi. Het klinkt allemaal sprookjesachtig. Dit verhaal met magische trekjes is echter niet van aard om het Vlaams Belang in slaap te wieden. De gangbare emo-prietpraat en multicultureel getinte retoriek is aan de Vlaams Belang-fractie niet besteed.

Er zijn immers voor de VGC een aantal basistaken weggelegd die van vitaal belang zijn voor de Vlaamse gemeenschap. Men slaagt er echter niet in om hier mee om te gaan en waant zich permanent in fabeltjesland.

Onderwijs is een van die onderwerpen. Wanneer men, zoals het regeerakkoord dit stelt, de mens centraal wil plaatsen, is de toekomst van de jonge mens en zijn vorming, een cruciaal element waarmee men niet lichtzinnig mag omspringen.

De tekst van het regeerakkoord bevat inzake onderwijs een aantal staaltjes van manipulatie die niet van de minste zijn. Zo worden, bijvoorbeeld, onderzoek en experimenten inzake capaciteit of onderwijs in eigen taal, geïnterpreteerd en aangewend op een manier die de wenkbrauwen doet fronsen. Zo is, om te beginnen, het uitgangspunt van de hele constructie vals. Foute premissen leiden nooit tot correcte conclusies.

In tegenstelling tot wat men ons hier als uitgangspunt voorhoudt, is het succes van het Nederlandstalig onderwijs niet te danken aan de intrinsieke kwaliteit ervan. Het is enkel het gevolg van het feit dat het Franstalige onderwijs het bar slecht doet. Met die zeer relatieve kwaliteit van onze scholen gaat het overigens bergaf. De stadsschoolvlucht, een fenomeen dat duidelijk werd aangetoond door de studie inzake capaciteit van professor Rudi Janssens, bewijst dit.

De realiteit luidt dat anderstalige ouders kiezen voor het Nederlandstalige net omdat er, voorlopig nog, relatief minder leerlingen van allochtone afkomst te vinden zijn én omdat de kans dat hun kinderen iets of wat aan Nederlands zullen opsteken in dat onderwijsnet voorlopig nog hoger ligt dan in het Franstalige onderwijsnet. Maar dat type van succes bewijst niet dat het Nederlandstalige scholennet in Brussel, in vergelijking met het onderwijs in de rest van Vlaanderen, kwalitatief hoogstaand zou zijn.

Volgens het regeerakkoord zou het capaciteitsonderzoek van professor Rudi Janssens aangetoond hebben dat er absoluut behoefte is aan meer scholen. Het onderzoek stelt, hierin gevolgd door de onderwijssector, dat deze scholen er moeten komen als de Vlaamse gemeenschap zich verder geroepen voelt om steeds meer anderstaligen aan te trekken. Daardoor zal de kwaliteit van het Nederlandstalig onderwijs echter verder verwateren. Is dat de bedoeling? Heeft het College dit voor ogen? Het Vlaams Belang is hier alvast zeker niet voor gewonnen.

Terwijl onze scholen alle moeite ondervinden om hun Nederlandstalig karakter te handhaven, ambiëert het regeerakkoord meertaligheid in de scholen. Uit het regeerakkoord blijkt echter dat dit College zelf ook inziet dat de nood hoog is. Het College wil immers een campagne voeren waarbij Vlaamse ouders er worden toe aangezet om hun kind in Brussel te laten schoollopen.

Onderwijs in eigen taal werd enkele jaren geleden ingevoerd, uitgetest en sindsdien geëvalueerd. Vlaanderen voerde het resoluut af. In Brussel oogstte het tevredenheid bij een deel van de anderstalige ouders. Ook hier bleef het verhoopte resultaat, namelijk een graduele overschakeling naar het Nederlands als omgangstaal bij leerlingen en ouders, helemaal uit. Zelfs de sector, zo blijkt uit het onderzoek naar het initiatief, haakt af. Ik noteer dat het College, tegen beter weten in, het ingeslagen pad verder wil bewandelen.

Terwijl, ik herhaal het, onze scholen alle moeite ondervinden om hun Nederlandstalig karakter te handhaven, spreekt dit College er van om les in andere talen door *native teachers* toe te staan. Welke

native teachers? Wie zal borg staan voor hun kwaliteit en vorming? Wie zal dit inspecteren? Bescheidenheid, om te beginnen de rechtmatige ambitie om onze kinderen in de eerste plaats Nederlands aan te leren en daarnaast pas kennis te laten maken met, voor wat mij betreft, zoveel mogelijk vreemde talen, zou het College sieren. Het wordt tijd dat men stopt met het experimenteren op de rug van onze kinderen. Het wordt tijd dat de aandacht uitgaat naar echt kwalitatief hoogstaand onderwijs en standvastigheid.

Het wordt tijd voor dit College en de Vlaamse gemeenschap in Brussel om enkele fundamentele keuzes te maken.

Gaat men voor kwaliteit in het onderwijs of voor kwantiteit? Aan wie biedt men kwaliteit aan en op wie richt men zijn capaciteit? Wie is het eerste doelpubliek? Dienen het geld en de middelen van de VGC in de eerste plaats voor de Vlamingen in Brussel of niet? Heeft deze instelling oor voor de opmerkingen en klachten uit de sector of gaat zij gewoon haar eigen ondoorgrondelijke gang, tegen alle ervaring en gezond verstand in? Waarom voelt de Vlaamse gemeenschap in Brussel zich geroepen om te ambiëren dat één vijfde van de Brusselse bevolking school zou moeten lopen in haar onderwijsnet? Niet alleen blijkt uit de verkiezingsuitslag dat minder dan één Brusselaar op de twintig nog voor een Vlaamse lijst stemt. Bovendien is het bewezen dat van elke inspanning om via onderwijs van al die Brusselaars ook Vlamingen te maken niets is in huis gekomen. Net zoals in het verleden zal de Vlaams Belang-fractie zich in de komende 5 jaar onvermoeibaar blijven inzetten om, in het echte belang van de Vlamingen in dit gewest, op al deze punten te blijven hameren.

Dit regeerakkoord is voor het Vlaams Belang een gemiste kans. We missen concrete aandachtspunten om een degelijk beleid ten gunste van de Brusselse Vlamingen te voeren. We missen zeer concrete maatregelen op het vlak van welzijn, onderwijs, jeugdbeleid om de Vlaamse aanwezigheid in Brussel stevig te verankeren. Er worden geen initiatieven ontplooid om van Brussel weer een aangename en leefbare stad voor Vlamingen te maken. Het is dan ook een raadsel hoe de nieuwe B-ploeg die nu van de reservebank is geroepen, een stevig en doordacht

Vlaams beleid op poten zal zetten. Met de beleidsverklaring die nu voorligt, kan de Vlaams Belang-fractie het College haar steun niet toezeggen.

Mevrouw Brigitte De Pauw.- Vooreerst wens ik de heer Dominiek Lootens-Stael van antwoord te dienen. Het getuigt van bijzonder veel lef dat hij de democratische partijen hier de les durft te spelen. Ik verwijs slechts naar de uitslag van de meest recente verkiezingen. Hij zou beter in eigen boezem kijken. De Vlaams Belang-fractie werd immers gehalveerd. De democratische partijen daarentegen voeren een ander discours ten opzichte van de hele Brusselse bevolking en iedereen die zich geroepen voelt tot de Nederlandstalige gemeenschap. Dit discours oogst duidelijk meer succes. (*Applaus bij CD&V en Open Vld*)

De heer Dominiek Lootens-Stael.- Mevrouw Brigitte De Pauw moet hier wel aan toevoegen dat intussen een aantal technieken, zoals de naturalisaties en de snel-Belgwet, werden toegepast. Al deze technieken zorgden ervoor dat nieuwe Belgen werden gecreëerd. Ook dit moet vermeld worden.

Mevrouw Brigitte De Pauw.- Deze technieken hadden geen enkele invloed op het verkiezingsresultaat. Ik beperk me nu tot de bespreking van het regeerakkoord.

De tekst van het regeerakkoord werd enthousiast onthaald bij de CD&V-fractie. Toen ik het regeerakkoord las, moest ik spontaan aan het liedje 'Het werd zomer' van Rob De Nijs denken. Als het zomer wordt, is het gras friscgroen, schittert de blauwe hemel en kleurt de zon alles in warme oranje tinten. (*Applaus bij de meerderheid*)

Dit akkoord bruist van een aantal goede en vooral realistische ideeën. Als christendemocraten kunnen wij de 3 uitgangspunten die door de voorzitter werden aangehaald ten volle ondersteunen en onderschrijven. De CD&V koestert de vrijwilligers en de verenigingen. De vrijwilligers en verenigingen vormen immers het cement van een warme, verdraagzame samenleving. We hebben de tekst nog even grondig geanalyseerd en kwamen tot de vaststelling dat het woord 'verenigingen' maar liefst 18 keer

De Pauw

wordt vermeld. Verder komt het woord 'vrijwilliger' tienmaal voor. De CD&V-fractie is hier heel gelukkig mee.

Verder konden we vaststellen dat het College er resoluut voor opteert om zich niet te gaan opsluiten in een ivoren toren. Het College wenst in nauw overleg met het werkveld, de vrijwilligers en de gebruikers deze ambitie gestalte te geven. Dit is een juiste en een correcte stellingname. We hebben het al vaak in de Raad gezegd: "*Liever bottom up dan top down*".

De uitdrukkelijke wil van de VGC om samen te werken en om bruggen te bouwen met andere overheden kunnen we enkel ondersteunen en toejuichen. Ook op dit vlak heeft de CD&V-fractie er dus het volste vertrouwen in.

De heer Fouad Ahidar.- 'Bruggen bouwen', wat impliceert dat?

Mevrouw Brigitte De Pauw.- Dit betekent dat men overlegt en samenwerkt met andere overheden.

De heer Fouad Ahidar.- Druk u dan correct uit. In feite zal u overleggen, geld vragen en bedelen.

Mevrouw Brigitte De Pauw.- De heer Fouad Ahidar overdrijft schromelijk. We zullen hem aantonen wat bruggen bouwen precies inhoudt.

De terminologie en doelstelling van het samenwerken en bruggen bouwen met andere overheden is weer te vinden in het regeerakkoord. Dit is toch de belangrijkste garantie dat het een goed regeerakkoord is?

Ik zal me beperken tot een aantal punten die van cruciaal belang zijn voor de CD&V-fractie. Het is algemeen geweten dat het Nederlandstalig cultuurbeleid een lange weg heeft afgelegd in Brussel. De Nederlandstalige Cultuurcommissie heeft, als voorganger van de VGC, hierin het voortouw genomen. Tot op de dag van vandaag plukt men de vruchten van dit beleid. Tijdens de komende legislatuur moet men vooral consolideren, innoveren en inspelen op de nieuwe uitdagingen van het Brussels hoofdstede-

delijk gewest. Zo zal men zeker moeten inspelen op de demografische evolutie.

Er bestaat een ruim cultuuraanbod. Het is echter vaak te gesegmenteerd. Het is niet altijd duidelijk welk initiatief door welke gemeenschap wordt genomen. Er is echter een zichtbare osmose; heel wat initiatieven zijn niet eenduidig te duiden. Samenwerking, coördinatie en afspraken met andere overheden zijn meer dan een must. Een cultureel akkoord zou een mooi orgelpunt kunnen zijn. De CD&V-fractie opteert er dan ook voor om nu al werk te maken van een geregeld overleg tussen de commissie Cultuur van de VGC en die van de Cocof. Tijdens de vorige legislatuur werd hier overigens al een aanzet toe gegeven.

Dat verenigingen verder financieel en infrastructureel ondersteund moeten worden is voor ons evident. Er werd om gelachen, maar ik denk dat er terecht voor werd geopteerd om de planlast te verminderen zodat het voor iedereen een planlust wordt. Wij zijn ten zeerste verheugd dat er opnieuw uitdrukkelijk wordt gekozen voor 22 gemeenschapscentra en dat hun lokale functie wordt geherwaardeerd.

We moeten wel een aantal gedragen hervormingsprocessen verder uitwerken. Wij vinden tevens dat er ruimte moet blijven voor bijstellingen en dit uiteraard in samenspraak met de vrijwilligers, de gebruikers en de beroepskrachten.

De brugfunctie tussen cultuur, onderwijs en welzijn blijft een fundamentele doelstelling. We weten dat sommige centra in het verleden de neiging hadden om zich terug te plooiën op hun culturele functie. Door de klemtoon op de brugfunctie te blijven leggen, zullen de centra uitgroeien tot echte gemeenschapscentra.

De VGC gaat – volkomen terecht – in de kunstensector een faciliterende rol spelen. We vinden het een goede keuze dat het Brussels kunstenuitvoerend hierbij een belangrijke partner is.

De VGC-sportdienst heeft schitterend werk geleverd. De promotie van sport in clubverband blijft

De Pauw

nog altijd een belangrijk element en staat uitdrukkelijk in de tekst vermeld. We moeten verder op de ingeslagen weg. De uitvoering van het sportdecreet zullen we nog nader moeten bekijken. Het is jammer dat de collega's van het Vlaams Parlement intussen vertrokken zijn, maar ook daar zullen er nieuwe accenten moeten worden gelegd. Het zou goed zijn indien dit gebeurt in overleg met de conferentie van Vlaamse schepenen en OCMW-voorzitters die op regelmatige tijdstippen samenkomt.

Sport hangt natuurlijk nauw samen met infrastructuur en hier knelt vaak het schoentje. Denken we maar aan de toegankelijkheid van de gemeentelijke zwembaden en het schrijnend tekort aan sportinfrastructuur, behalve dan wat voetbal betreft. We moeten blijven werk van maken van de verhoging het infrastructuuraanbod. Ik ben bijzonder blij – want ik heb hier in het verleden echt voor gestreden – dat het onderzoek naar de haalbaarheid van een open wielerpiste staat ingeschreven in dit akkoord.

Brussel is het enige gewest waar de bevolking nog verjongt. Het is dan ook evident dat we bijzondere aandacht besteden aan de jeugdwerking. Een globale, strategische aanpak en promotie van alles wat te maken heeft met het jeugdwerk, de voor-, na- en buitenschoolse opvang, de sportinitiatieven is meer dan noodzakelijk. Zeker wanneer we weten dat heel wat kinderen niet het Nederlands als moedertaal hebben.

Ik wil het verder hebben over het onderwijs. Tijdens de vorige legislatuur werd een studie uitgevoerd in verband met het capaciteitsvraagstuk. Daaruit bleek dat bijna al onze scholen uit hun voegen barsten. Wie had er zoveel jaar geleden durven denken dat we nog scholen zouden moeten bijbouwen, want er was ooit sprake om ze te sluiten. Het is een goed voorstel om op dit vlak te gaan samenwerken met de collega's van de Franstalige gemeenschap en van de commissie Onderwijs van de Cocof.

Rond het inschrijvingsbeleid en de “verklaring op eer” is de laatste tijd al heel wat te doen geweest. We vinden het positief dat de VGC bij de Vlaamse overheid zal aandringen op een correcte toepassing

van het inschrijvingsrecht en op een betrouwbaarder techniek ter vervanging van de verklaring op eer. We hebben hierin het volste vertrouwen, temeer daar in het Vlaams regeerakkoord staat: “Het Brussels luik van het GOK-decreet wordt geëvalueerd en zo nodig herzien.” We zullen dit samen met onze Vlaamse collega's moeten bekijken.

Er staan in de tekst heel wat goede voorstellen met betrekking tot meertaligheid of het ondersteunen van de taalverwerving. Er wordt een prominente plaats toebedeeld aan de voorschoolse sector, want daar begint het. Hoe vlugger men met het Nederlands in contact komt, hoe vlugger men de taal kan ontwikkelen.

Het departement welzijn en gezondheid is nog steeds het kleine broertje of zusje van cultuur en onderwijs, die de laatste jaren sterker werden uitgebouwd. Ik steun het collegelid en vind dat er een substantiële financiële inhaalbeweging moet komen voor dit beleidsdomein zodat het aanbod kan bieden, evenwaardig aan dat van cultuur en onderwijs. Iedereen wordt trouwens geconfronteerd met vragen van mensen op het terrein die nood hebben aan nieuwe voorzieningen. Wij onderschrijven uiteraard ten volle de ondersteuning van het particulier initiatief, waarvoor wordt geopteerd. De VGC zal hierin een regierol krijgen, terwijl het werkveld maximaal betrokken zal worden en zal worden uitgenodigd om initiatieven te nemen.

Het regeerakkoord bevat een heel mooi luik over het gelijke kansenbeleid. Binnen de VGC zal een gendermainstreambeleid worden gevoerd en zal er bijzondere aandacht gaan naar het partnergeweld en het interfamiliaal geweld, waar specifieke initiatieven zullen worden genomen.

Uiteraard kunnen we ons scharen achter het plan om het lokaal sociaal beleid, de woonzorgzones en de lokale dienstencentra verder uit te bouwen. Iedereen heeft al voldoende gezien welke impact de hulpverlening van de dienstencentra heeft.

Voor het aanbod aan voorschoolse kinderopvang moeten we voortgaan op de ingeslagen weg. Er wordt een inhaalbeweging gemaakt waarover

De Pauw

concrete afspraken bestaan. We moeten hier alert blijven, want de vragen blijven talrijk en we hebben gehoord wat er op gewestniveau zal gebeuren met het kinderdagverblijvenplan 2. De Vlaamse gemeenschap moet hierin voldoende aanwezig zijn.

De etnisch culturele minderheden en vooral de allochtone zelforganisaties blijven pleiten voor een transparanter en meer gecoördineerde subsidieregeling. De praktijk leert ons dat de ondersteuning van deze initiatieven vanuit twee verschillende departementen de sector niet altijd ten goede komt. Ik vraag daarom aan de collegeleden enige wijsheid om in het belang van de zelforganisaties tot een oplossing te komen.

De visie inzake stedelijk beleid kunnen we alleen maar onderschrijven. We pleiten er natuurlijk voor dat het werkveld maximaal betrokken zou worden in deze materie, want we moeten actiever en efficiënter samenwerken met de wijkcontracten. Het biedt misschien de mogelijkheid om zo vanuit de VGC tot een andere, meer structurele vorm van samenwerking te komen met de lokale besturen.

Tot slot nog een woord over behoorlijk bestuur. Onze fractie zal uiteraard mee waken over een voorzichtig begrotingsbeleid en over de handhaving van het begrotingsevenwicht. De VGC kan het zich niet permitteren om hiervan af te wijken. We zijn tenslotte voor al onze inkomsten volledig afhankelijk van dotaties van derden. We zullen moeten blijven pleiten en gaan voor een goede en nauwe samenwerking met de leden van de Vlaamse regering en uiteraard ook met de minister van Brusselse aangelegenheden.

Inzake media verdienen vernieuwende initiatieven zoals een seniorenprogramma op tv-brussel aanmoediging. We kunnen ons zeker vinden in het voorstel om desgevallend beheersovereenkomsten af te sluiten met de Brusselse media.

Uiteraard valt en staat het ganse VGC-beleid met een efficiënte, transparante en dienstbare administratie. Wij zijn er ook van overtuigd dat de VGC een glazen huis moet zijn dat toegankelijk, bereikbaar en verstaanbaar is voor iedereen die binnen komt.

Maar een administratie bestaat vooral uit mensen. Personeel mag in deze dan ook niet als kostenfactor worden bekeken, maar als menselijk kapitaal waarmee de vooropgestelde resultaten bereikt kunnen worden.

Mevrouw de voorzitter, geacht College, u kan in elk geval op de steun van de CD&V-fractie rekenen om alle goede en mooie ideeën in dit akkoord ook effectief te realiseren tijdens deze legislatuur. (*Applaus op de banken van de meerderheid*)

De heer Paul De Ridder.- Zeer terecht heeft men aan één der zalen van het gebouw van de Vlaamse Gemeenschapscommissie de naam gegeven van de in 1797 overleden Brusselse advocaat Jan-Baptist Verlooy. Deze sociaal bewogen intellectueel liet zich leiden door de Rede. Er zijn trouwens sterke aanwijzingen dat hij zeer goed vertrouwd was met het gedachtegoed van de vrijmetselarij. Vanuit zijn rationalistische ingesteldheid stond hij zeer kritisch tegenover de kerk en de gevestigde machthebbers. Verlooy streefde ernaar om brede lagen van de bevolking te betrekken bij het bestuur van het land.

Uiterekend die progressieve jurist en overtuigde democraat ligt ten grondslag aan de emancipatiebeweging voor de herwaardering van de Nederlandse taal en cultuur in onze gewesten. In 1788 publiceerde Verlooy zijn beroemde "Verhandeling op d'onacht er moederlyke tael in de Nederlanden". In dit traktaat en in andere geschriften komt de grondgedachte van deze denker naar voren: de brede lagen van de bevolking kunnen pas ten volle participeren aan het maatschappelijke en het politieke leven als ze dat probleemloos in hun eigen taal kunnen doen. Met andere woorden: de herwaardering van eigen taal, cultuur en identiteit is de conditio sine qua non voor een democratisering van de samenleving.

Verlooy stond dan ook vooraan in de strijd tegen het despotisme van keizer Jozef II. Telkens weer waren Verlooy en zijn medestanders, de democraten, erop uit om de brede lagen van het volk te vormen en politiek bewust te maken. Zij stelden alles in het werk, en ik citeer: "om het onkondig volk te onderrichten ende het zyne rechten te doen kennen". Strevend naar volksverheffing besteedden deze

De Ridder

democraten niet alleen aandacht aan taal en cultuur, maar evenzeer aan de sociale en de materiële noden van dit Nederlandse volk.

Het valt trouwens op hoe Verlooy – en dit reeds meer dan 200 jaar geleden – een hele reeks zeer concrete beleidsmaatregelen heeft geformuleerd. Die klinken vandaag nog altijd verrassend actueel. Zo hechtte deze progressieve jurist zeer veel belang aan onderwijs, vorming en scholing, aan cultuur en welzijn in de meest brede betekenis van het woord.

Eigenlijk hebben de leden van de Vlaamse Gemeenschapscommissie diezelfde opdracht. Wij doen dit uitgerekend in de stad waar Verlooy zijn hele beroepsloopbaan heeft doorgebracht, een stad die hem bijzonder ter harte ging, zeker omwille van de dreiging waaraan zij reeds op het einde van de 18e eeuw blootstond: ons Brussel.

Wij vormen inderdaad een rechtstreeks door het volk verkozen parlement. Wij hebben de opdracht om in deze stad te waken over het welzijn, in eerste instantie uiteraard van de Nederlandse gemeenschap, maar daarnaast ook van alle anderen, van waar zij ook komen, die bereid zijn om samen met onze gemeenschap deze stad op te bouwen.

Het Brussel van vandaag ziet er uiteraard helemaal anders uit dan het Brussel dat Verlooy heeft gekend. In zijn tijd was dat de ruimte binnen de huidige Kleine Ring. Vandaag hebben we het over een gebied dat naast Brussel-stad, Laken, Haren en Neder-Over-Heembeek ook nog 18 andere gemeenten omvat. Die stad is bij het begin van de 21e eeuw zeer internationaal en multicultureel geworden, maar toch blijft het, in navolging van Verlooy, onze fundamentele democratische plicht erover te waken dat de Nederlandse taal, cultuur en identiteit hier op een wezenlijke manier aanwezig blijven.

We mogen er echter geen genoegen mee nemen dat onze gemeenschap hier overleeft, maar we moeten er ons elke dag voor inzetten dat ze levenskrachtig en dynamisch optreedt, in eerste instantie in het belang van Brussel zelf. Brussel vormt overigens een uniek internationaal forum vanwaar onze Neder-

landse taal en cultuur, net als eeuwen geleden, kunnen uitstralen over de hele wereld.

Het is dan ook in dat licht dat het voorliggende regeerakkoord moet worden bekeken. Op 67 bladzijden schetsen de partijen die de meerderheid vormen, de krachtlijnen van het beleid dat ze willen voeren. Die maatregelen hebben niet alleen betrekking op cultuur, jeugd en sport, op onderwijs en vorming, maar ook op welzijn, gezondheid en gezinsbeleid. Ten slotte wordt ook aandacht besteed aan het stedelijk beleid, aan de levenskwaliteit in de stad en aan het behoorlijk bestuur. Bij het beoordelen van al deze voorstellen van dit College zullen we vooral oog hebben voor een aantal beginselen die voor ons prioritair zijn.

De historische evolutie tijdens de laatste 200 jaar heeft ervoor gezorgd dat de stad Brussel, die ten tijde van Verlooy nog voor 95 procent Nederlandstalig was, in de loop van de 19e en de 20e eeuw onder sociale druk diepgaand verfranst raakte. Tijdens de laatste decennia is deze stad echter zeer internationaal en multicultureel geworden.

Als tweetalig gebied vormt Brussel een enclave in het Nederlandse Gewest. Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest heeft uiteraard eigen instellingen, aangepast aan de specifieke situatie van een tweetalig en meertalig gebied. Toch blijft Brussel met 1001 vezels verbonden met haar ommeland, Brabant in eerste instantie, de regio waar Brussel historisch uit gegroeid is, en die verbondenheid moet er ook blijven.

Het zou dan ook absurd zijn om te doen alsof deze stad een entiteit op zichzelf is, die ergens in het heelal in het luchtledige hangt. Net zoals Firenze niet kan bestaan zonder Toscane, Parijs niet zonder het Ile-de-France en Berlijn niet zonder Brandenburg-Prusen, kan Brussel niet bestaan zonder Brabant en Nederland. We hebben dan ook alles te winnen bij een zo hecht mogelijke band met de Nederlandse gemeenschap. Wie die band wil verzwakken, zal ons op zijn weg vinden.

Brussel is verfranst door het Belgisch regime. Sinds 1830 hebben de Nederlandstaligen in dit land in Brussel en omgeving meer dan 15.000 hectare van hun eigen territorium moeten prijsgeven. Boven-

De Ridder

dien hebben de Nederlandstaligen in Brussel tot hun schade en schande ondervonden dat zij niet op de Belgische instellingen konden rekenen om hun meest elementaire belangen te verdedigen. Daarom hebben zij – en dit vanuit de basis zelf – eigen instellingen opgebouwd op het vlak van onderwijs, cultuur, welzijn en zelfs medische voorzieningen. Al deze voorzieningen staan trouwens ook open voor anderstaligen en buitenlanders.

De democratische uitbouw van een eigen netwerk is een groot succesverhaal gebleken, waaraan uiteraard nog altijd elke dag gewerkt moet worden, dat spreekt voor zich. Het zou dan ook volslagen onzinnig zijn dit performante netwerk, dat met zoveel zorg en inzet is opgebouwd, op te geven voor zogezegd ‘nieuwe’ initiatieven op zijn Belgisch.

Iedereen weet waar een dergelijk systeem toe geleid heeft. Een ezel stoot zich geen twee maal aan dezelfde steen.

De instellingen en voorzieningen van de Nederlandse gemeenschap staan, zoals gezegd, open voor anderstaligen, en terecht. Dit mag echter allerm minst leiden tot het verzwakken van het Nederlands karakter van deze instellingen, integendeel. Alles moet erop gericht zijn de anderstaligen zo snel mogelijk in staat te stellen het Nederlands te gebruiken.

Daarmee bewijzen we hen een dienst. Ze hebben er immers niet alleen in hun beroeps-, maar ook in hun maatschappelijk leven alle belang bij zo snel mogelijk Nederlands te leren. Iedereen weet dat de groep werklozen in Brussel vooral bestaat uit mensen die geen Nederlands kennen. Kortom: het stimuleren van de kennis van het Nederlands is bij uitstek een sociale maatregel. Evenmin kan aanvaard worden dat Nederlandstalige ouders in Brussel geen scholen vinden voor hun kinderen. Daarvoor dienen dringend adequate maatregelen te worden uitgewerkt.

Amper een paar meters hiervandaan staat de monumentale stadhuistoren van Jan Van Ruysbroeck, die hij tussen 1449 en 1454 heeft voorzien van een ragfijne spits. Dit meesterwerk van de laatgotische architectuur wordt – zeker in deze periode van

het jaar – bewonderd door talloze toeristen. Velen onder hen denken dat Brussel tijdens de Bourgondische 15e eeuw enkel rijkdom en weelde heeft gekend. Niets is minder waar. Naast het schitterende licht was er heel wat schaduw. Grote rijkdom en bittere armoede leefden er naast elkaar.

Ook tijdens de 15e eeuw sloeg de economische recessie genadeloos toe. De crisis in de lakennijverheid leidde tot grote werkloosheid. Meermaals moesten de Brusselse wethouders maatregelen treffen om bedelaars en kreupelen uit de kerken te weren. Ook toen stonden er in onze stad heel wat huizen leeg.

Ook tijdens het herfsttij der Middeleeuwen heerste er groot onbehagen. De angst en de onrust door de onzekere toekomst hebben toen in belangrijke mate bijgedragen tot wat de Noordnederlandse cultuurhistoricus Johan Huizinga omschreef als “’s levens felheid”. Toch heeft Brussel uitgerekend in die periode van crisis en vertwijfeling een hele reeks kunstwerken voortgebracht die zelfs bij de hedendaagse mens nog steeds bewondering opwekken.

Bovendien heeft de geschiedenis ons geleerd dat, toen de Middeleeuwen uitgebloeid waren, vanuit Italië een nieuwe geest over heel Europa is gewaaid. Een geest die bij het begin van de 15e eeuw een Florentijn deed uitroepen “Mi pare rinascere”: Ik voel mij herboren worden.

Daarom ben ik ervan overtuigd dat ook vandaag – indien wij dat werkelijk willen – een nieuw Rinascimento kan aanbreken voor deze stad. Brussel kan – in harmonie met Brabant en de andere gewesten van de Nederlanden – ook tijdens dit nieuwe tijdperk, net als eeuwen geleden, een eigen en onvervangbare bijdrage leveren tot de cultuur in dit gedeelte van Europa.

Ik hoop dat dit parlement daarbij een begeestende rol kan spelen.

Zelf zullen wij dit regeerakkoord niet goedkeuren. We zijn op geen enkel moment betrokken geweest bij het opstellen van deze tekst en men kan dus van ons ook niet verwachten dat wij hem zouden goedkeuren. Wel zullen we elk voorstel op zijn merites beoordelen en ons constructief opstellen. Elke

De Ridder

maatregel die Brussel dient, en de belangen van de Nederlandse en de andere gemeenschappen in dit land, kan op onze steun rekenen.

(Applaus in de zaal)

De voorzitter.- Ik feliciteer de heer De Ridder met zijn maidenspeech.

De heer Paul De Ridder.- Ik voeg nog kort iets toe. *Ceterum censeo Carthaginem delendam esse.* Voor het overige ben ik de mening toegedaan dat wij zo snel mogelijk de naam van dit Parlement moeten veranderen in de “Nederlandse Gemeenschapscommissie”. Enkel op die manier kunnen wij in Europa onze Nederlandse taal en cultuur ten volle laten waarderen en renderen.

Mevrouw Elke Van den Brandt.- De sleutelwoorden die onze fractie in dit regeerakkoord leest, zijn “openheid” en “samenwerking”.

Toegankelijkheid, inclusie, participatie, bruggen slaan, er staan vele namen in die eigenlijk hetzelfde beestje benoemen: dit regeerakkoord wil van Brussel een open stad maken. Wij vinden dat – in tegenstelling tot anderen – een goede zaak.

Ik geef enkele voorbeelden van die open stad en dit open beleid. De cultuurwaardebon blijft niet enkel behouden, er zal ook een actief beleid gevoerd worden gericht op kansgroepen, zodat deze cheque ook terecht komt bij de mensen die dit het meest nodig hebben en een nieuw en breder publiek aangesproken wordt. Ook bij de rol van de gemeenschapscentra staat openheid centraal. De lokale basisfuncties van de gemeenschapscentra worden in dit akkoord in de verf gezet. De gemeenschapscentra zullen buurtinitiatieven steunen, lokale verenigingen betrekken bij hun beleid, kunstenaars stimuleren. Samenwerking is, zoals gezegd, zeer belangrijk. De Groen!-fractie zal er dan ook over waken dat de bovenlokale functie wordt versterkt. In het regeerakkoord zijn er voldoende garanties ingebouwd om de hervormingen die in de vorige legislatuur zijn aangevat, voort te zetten.

Dit zijn voorbeelden uit het hoofdstuk Cultuur, maar ook in andere domeinen is openheid troef.

Het akkoord wil bijvoorbeeld het welzijnsaanbod brengen naar die mensen die het nodig hebben. Dit wil zeggen dat het aanbod bekend en toegankelijk moet worden gemaakt. Het akkoord wil de financiële drempels wegwerken voor sportbeoefening en voor het vrijetijdsaanbod voor de jeugd. Ook hier dus weer openheid. Ook op het vlak van samenwerking staan er tal van voorbeelden in dit akkoord, en onze fractie zal erop toezien dat ze ook in daden worden omgezet. In eerste instantie zal deze fractie erop toezien dat er een Brussels cultureel akkoord tot stand komt. Het ruime en diverse aanbod in deze stad kan wel enige coördinatie gebruiken. Overleg en afspraken tussen de verschillende actoren, en vooral tussen de gemeenschappen, is waar deze fractie naar streeft. We zijn zeer blij dat dit expliciet werd opgenomen in het regeerakkoord.

Brussel opener maken betekent – helaas – dat dit geweest nog niet open genoeg is. Op de arbeidsmarkt zien we bijvoorbeeld dat bepaalde groepen systematisch minder kansen krijgen dan anderen. Ik denk niet alleen aan etnisch-culturele minderheden, maar ook aan jongeren, ouderen, mensen met een handicap, vrouwen, holebi's en ga zo maar door. Een hele waslijst van groepen blijkt systematisch uit de boot te vallen. Ik weiger te geloven dat deze mensen over minder talenten zouden beschikken dan pakweg de gemiddelde blanke, 35-jarige, heteroseksuele man, die bij voorkeur een grijs kostuum draagt.

Bewuste en heel vaak onbewuste processen maken dat sommige mensen minder kansen krijgen. We mogen er niet van uitgaan, zoals ik hier al heb gehoord, dat deze problemen verleden tijd zijn. Het zijn actuele problemen en hoewel het vaak geen bewuste discriminatie is, is ze er wel en mogen we er onze ogen niet voor sluiten. Brussel kan het zich eenvoudigweg niet permitteren om talenten verloren te laten gaan. Dat de VGC deze problematiek in haar gelijkemansbeleid zo expliciet naar voren schuift, vind ik bijzonder geruststellend. De uitwerking van een diversiteitplan en het aanduiden van een diversiteitmanager zijn *tools* waarmee ikzelf in het verleden ervaring heb opgedaan en die de VGC zeker geen windeieren zullen leggen.

Naast het diversiteitbeleid wordt er expliciet ook aandacht besteed aan het genderbeleid. De VGC wil binnen al haar bevoegdheden een beleid van gender

Van den Brandt

mainstreaming voeren. Ook dit is zeker geen overbodige luxe. Genderdiscriminatie wordt al te vaak onderschat en zit diep geworteld in onze culturele waarden. Rolpatronen doorbreken is geen evidentie, net omdat ze als evident aanzien worden. Gender draait niet enkel rond de 'armeslachtoffer'-rol van de vrouw. Gender gaat erom dat wij beschouwen wat mannelijk en wat vrouwelijk is, hoe onze maatschappij met die waarden en normen omgaat en hoe wij dit eventueel kunnen doorbreken? Ik hoop dat het gevoerde genderbeleid hiervoor aandacht zal hebben en mijn fractie zal daarop ook nadrukkelijk toezien.

De arbeidsmarkt mist nog openheid en er dreigt veel talent verloren te gaan. Dit probleem van voortijdig weggegooid talent doet zich ook voor in het onderwijs, waar we echt enorme kansen laten liggen. Brussel is een meertalige stad. Dat merk je in de straten, in de winkels, aan het loket van het gemeentebestuur, zelfs in het Parlement, maar niet in het onderwijs. Het Brusselse onderwijs kent een strikte tweedeling en dit is een gemiste kans. Hoewel de sleutel om dit te doorbreken niet bij de VGC ligt, maar bij de Vlaamse overheid, zal de VGC er wel bij die overheid op aandringen om de nodige ruimte te creëren voor projecten rond meertaligheid. We gaan er dan ook vanuit dat onze nieuwe Vlaamse minister van Onderwijs zijn verleden niet vergeet en mee zal duwen aan deze initiatieven rond meertalig onderwijs.

De voordelen hiervan zijn talrijk. Eerst en vooral zullen we meertalige burgers opvoeden. Daarnaast leert de ervaring dat kinderen beter een andere taal leren wanneer zij ook hun moedertaal grondig ontwikkelen. Hun taalvaardigheid wordt dus gestimuleerd. De emotionele band met het Nederlands is bovendien positiever wanneer er ruimte is voor de moedertaal in het onderwijs. En tenslotte biedt het misschien een stuk antwoord op het capaciteitsprobleem. Het huidige succes van het Nederlandstalige onderwijs is immers voor een klein deel te verklaren door het slechte imago van de Franstalige tegenhanger. Samenwerking tussen de gemeenschappen is een meerwaarde om deze capaciteitsproblemen aan te pakken.

Uiteraard gaan deze projecten rond meertaligheid het capaciteitsprobleem niet volledig oplossen. Er is een demografische realiteit die ons ertoe noopt om nieuwe plaatsen te creëren: 3000 extra plaatsen is wat ik in dit regeerakkoord heb gelezen. En dit zijn niet zomaar nieuwe plaatsen, maar slimme plaatsen. Ik bedoel slim op verschillende gebieden. Zo zullen er nieuwe scholen gebouwd moeten worden of bestaande instellingen uitgebreid. Men zal deze bouwplannen laten uitvoeren met oog voor de energieprestaties. Dit komt niet alleen het milieu ten goede, maar ook de begroting van de scholen. Slim betekent ook dat de scholen zo ingericht worden dat niet enkel de traditionele schoolse taken worden bekeken. Er zal rekening worden gehouden met ideeën als de onthaaste school. Dit is een school waarbij niet enkel kennisoverdracht centraal staat, maar een school die ingebed is in de buurt en die samenwerkt met sport- en cultuurverenigingen. Ook het voornemen om ouders aan te sporen om hun kinderen naar een school in de buurt te brengen, sluit hier mooi bij aan.

Nog voor onze kinderen naar school trekken, hebben we als ouders al een ander capaciteitsprobleem meegemaakt: de voorschoolse opvang. Het vastleggen van een groeipad wordt terecht naar voor geschoven als een dringende prioriteit. Voorschoolse kinderopvang is – net als alle vormen van kinderopvang – van groot belang in het versterken van het zelfvertrouwen en de sociale competenties van kinderen. En hierin willen we dus investeren. Groen! is trouwens bijzonder blij dat de jeugd zo'n prominente plaats krijgt doorheen verschillende beleidsdomeinen. Er is sprake van een brede visie op jeugdbeleid, waarin bijvoorbeeld ook cultuur- en natuurbeleving een expliciete rol krijgen. Wij kijken bijvoorbeeld reikhalzend uit naar de plannen die de VGC met het Neerhof heeft. Ik vermoed dat ook de ecologische zwemvijvers in de grote parken onze jonge en oudere kinderen kunnen bekoren.

Dit regeerakkoord ademt ook een brede visie op gezondheid, inclusief op aspecten van geestelijke gezondheid, zoals depressie en zelfdoding. Dit is uiteraard een verrijking. En, hetgeen mij en mijn fractie na aan het hart ligt, is de aandacht voor gezonde voeding en vleesmatiging in het bijzonder.

Van den Brandt

Het stemt me bijzonder tevreden dat er een grote nadruk wordt gelegd op samenwerking met andere actoren in het Gewest. Het versterken van de link tussen de taalgemeenschappen zal het Gewest ten goede komen. Samenwerking zal leiden tot meer coherentie en efficiëntie. Door intens samen te werken met de Franstalige gemeenschap, geeft de VGC het goede voorbeeld. Dat de VGC een voorbeeldrol wil spelen, las ik trouwens ook in verschillende andere passages, onder meer inzake energiescreening van de gebouwen en een aankoopbeleid met oog voor fair trade. Dit lijken misschien futilliteiten, maar mijn fractie hoopt dat ze tegen het einde van de regeerperiode een vanzelfsprekendheid zijn geworden in het beleid van de VGC.

Het moge duidelijk zijn: dit regeerakkoord staat voor openheid en samenwerking. Ik citeer uit het akkoord: “Niemand is zijn identiteit ooit kwijt geraakt door zich open te stellen aan die van een ander”

De Groen!-fractie keurt dit akkoord vol vertrouwen goed.

De voorzitter.- Ik feliciteer mevrouw Van den Brandt met haar maidenspeech.

Mevrouw Elke Roex.- Ik wil dieper ingaan op het welzijnsbeleid. Ik heb dat beleidsdomein in de voorbije 5 jaar opgevolgd vanuit het Vlaams Parlement en daarom is de materie mij niet onbekend.

Toen ik het regeerakkoord las, vond ik het moeilijk om er iets nieuws in te vinden. Het lijkt wel oude wijn in oude vaten, maar dan niet van de lekkere soort, wel van de soort die al te lang gelegen heeft. We investeren in het welzijnsbeleid nog steeds teveel in structuren en te weinig in mensen. Ik kan heel goed herkennen wie de pen vasthield bij dit onderdeel van het regeerakkoord maar ik bespeur geen veranderingen die aangebracht zijn door de nieuwe coalitieleden. Ik geef een voorbeeld dat past in het hoofdstuk ‘Wat vinden we *niet* in het akkoord?’. Het allereerste wat ik niet terugvond in het hoofdstuk Welzijn, was het begrip *duurzaam*. Afgezien van de passage over de bereidheid tot ondertekening van het akkoord van de duurzame

ontwikkeling van de gezondheidszorg, staat duurzaamheid nergens vermeld in het hoofdstuk. Er staat evenmin in wat we met het Stedenfonds gaan doen en er wordt niet gesproken over de dwarsverbindingen met de VGC. Eén keer is er iets kleins terug te vinden, daarop kom ik later nog terug. Er zijn tal van andere domeinen waar die dwarsverbindingen met het Gewest en met de VGC heel belangrijk zijn. Ik vind de hervorming van de dienstencentra, opgestart door het vorige College, niet meer terug. Ik vind het voorstel van de oprichting van het Gezondheidshuis en de rationalisering van de structuren rond Nederlandstalige gezondheidszorg evenmin terug. En ik vind geen operationele doelstellingen terug. Men zegt wel dat men de kinderopvang gaat uitbreiden, maar daar plakt men geen cijfers op, zoals bij het onderwijs.

Nu kom ik aan het deel van mijn betoog genoemd ‘Wat heb ik *niet* begrepen?’ Ik heb echt moeite gedaan om sommige passages te begrijpen, maar dat lukte niet. Zo is er een passage waar men zegt dat men zal zorgen voor een doorstroming van ervaringsdeskundigen naar de reguliere arbeidsmarkt, omdat men vindt dat die experts niet enkel in de welzijnssector terecht moeten komen. Nu, de rol en de opleiding van ervaringsdeskundigen is net van die aard dat zij zowel binnen de overheden als bij welzijnsactoren begeleiding kunnen geven om kansarme groepen beter te begrijpen. Ik snap dan ook niet goed wat zij bijvoorbeeld aan de lopende band in Vorst gaan doen. Ik denk dat niet goed werd begrepen wat een ervaringsdeskundige eigenlijk is. Bij het lokaal-sociaal beleid zegt men dat men dat zal herbekijken, maar ik veronderstel dat men nog niet heeft beslist hoe dit zal gebeuren en wat die intenties tot verandering nu precies inhouden. Blijkbaar is er wel wil tot verandering, maar is er nog geen overeenkomst.

Ik vind geen dwarsverbindingen terug in het hoofdstuk ‘lokaal-sociaal beleid’ en dat is onbegrijpelijk. We hebben het immers over het begrijpbaar maken van een sociale kaart voor mensen. Het gaat over het overleg en over het binnenlokaal-sociaal beleid, waarbij we proberen lokale consulenten te hebben, die de mensen echt de weg trachten te wijzen naar de juiste instellingen. Dergelijke lokale consulent vertegenwoordigt een rechtstreekse functie voor de mensen. Als we daarover geen duidelijke

Roex

akkoorden hebben met de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, als de sociale diensten van gemeenten en OCMW's ter zake niet de open geest hebben die Groen! zo propageert, als we die niet kunnen binnenbrengen in het welzijnsbeleid maar in ons strakke Vlaamse denken blijven steken, wel dan zullen we echt niet vooruit geraken.

Nieuwe ideeën vind ik niet echt terug in de beleidsverklaring, maar ik wil ook niet te zuur overkomen. Er zijn goede evoluties inzake welzijnsbeleid, maar men moet ook vooruitgang in het vooruitzicht stellen en daartoe vind ik in het regeerakkoord heel weinig aanwijzingen. Ik heb zelf wel wat suggesties. De kinderopvang is bijvoorbeeld nog altijd een echt doolhof. Uitbreiding is goed, maar het rationaliseren en stroomlijnen van de kinderopvang zou geen slecht idee zijn, alsook het uitwerken van een algemeen inschrijvingsbeleid, zodat het voor ouders niet meer nodig zou zijn om naar alle crèches apart te bellen en zich overal in te schrijven, met tot gevolg dubbele wachtlijsten en een hele hoop ellende vooraleer men een plaats vindt. Dat zou al een flinke vooruitgang zijn. In steden als Antwerpen en Gent geven ze het goede voorbeeld, laat ons dat dus maar volgen.

Het andere punt betreft de samenwerking in een open geest. Het welzijnsbeleid heeft nood aan instellingen waar men in het Nederlands terecht kan, maar het welzijnsbeleid vanuit de VGC heeft ook nood aan een open geest in de samenwerking met andere overheden en aan een frisse geest om te geloven dat instellingen van andere overheden ook positieve initiatieven kunnen nemen.

Dan is er nog het punt van het investeren in mensen en in basisaanbod, niet enkel in structuren en gebouwen, maar in een uitbreiding van het basisaanbod binnen de kinderopvang. Men moet investeren in meer kinderopvang en het aantal initiatieven beperken waarvan men niet zeker is dat ze op duurzame wijze kunnen blijven bestaan. Ik zie dat er nogmaals sprake is van een nieuwe oprichting van weer eens een nieuwe structuur, namelijk de uitbreiding van de ontmoetingsplaatsen. Laat ons eerst zorgen dat elk kind in de kinderopvang terecht kan als de ouder daaraan nood heeft.

De heer Erik Arckens.- Mevrouw de voorzitter, ik zal geen misbruik maken van uw goedheid. Liberalen zijn immers altijd al goede voorzitters geweest, wat men ook over hen vertelt. Ik heb slechts één punt, het kerntakendebat. U weet allemaal dat deze term geregeld valt en dan weer verdwijnt, een beetje zoals het monster van Loch Ness.

Een tiental jaren geleden heb ik deze term voor het eerst gehoord. Ook in het Vlaams Parlement kwam dit thema geregeld ter sprake. Meer dan eens gaf het aanleiding tot een debat, maar nadien verdween het weer zonder sporen na te laten.

Het komt erop neer dat de VGC zich de vraag stelt wie waarvoor bevoegd is. Uiteraard schuilt daar een welbepaalde visie achter. Ik denk bijvoorbeeld aan de vorige Vlaamse minister voor Brusselse Aangelegenheden, die stelde dat de Vlaamse culturele en andere voorzieningen meer zichtbaarheid moesten krijgen in Brussel, vooral als ze met Vlaams geld worden betaald. Hij speelde met het idee om aan culturele instellingen in Brussel de banier van de Vlaamse Gemeenschap te laten ophangen. Ik ben benieuwd wat daarvan terecht zal komen. Het gaat in feite over de cultuurhuizen die voor het grootste deel met Vlaams geld worden rechtgehouden. Ik word daar helemaal opgewonden van. Ik vind dat een bijzonder goed idee. (*Glimlachjes*)

Ik vind ook dat openheid een goede vertrekbasis kan vormen, maar mijn visie bestaat erin dat men slechts open kan zijn wanneer men vertrekt vanuit een eigenheid, een eigen identiteit. In een stad als Brussel moet de openheid gericht zijn naar Frans-taligen en anderen, mijnheer Ahidar. U weet dat ik persoonlijk een voorstander ben van Daarkom, om maar iets te zeggen. Daar bestaat onenigheid over in onze fractie. U mag dat gerust weten. (*Opmerkingen van de heer Fouad Ahidar*) Ik moet echter op mijn tijd letten. Ik ga voort want u lijkt me een linke jongen.

Vandaag duikt de term kerntakendebat weer op. Hij staat letterlijk in het regeerakkoord van de Vlaamse Gemeenschap. En wat zien we? Ik lees er letterlijk uit voor. "De samenwerking met alle beleidsactoren in Brussel wordt intensief en structureel. De Vlaamse Gemeenschapscommissie blijft de prioritaire partner van de Vlaamse regering. Met de VGC

Arckens

zullen er op basis van een kerntakendebat klare afspraken worden gemaakt over de rol, de opdracht en de financiering van elk, in functie van een partnerschap. Er worden daarbij ook duidelijke afspraken gemaakt over het gebruik van de Nederlandse taal en het Vlaams profiel van de initiatieven. Er komt een structurele samenwerking op ambtelijk en beleidsniveau die de Vlaamse overheid moet toelaten beter in te spelen op de noden van het Brussels terrein en ervoor zorgt dat de VGC van bij het begin wordt betrokken bij de uitwerking van voor Brussel relevante Vlaamse beleidsinitiatieven. In dat kader wordt er een task force opgericht samengesteld uit vertegenwoordigers van alle departementen van de Vlaamse Gemeenschap, de ambtenaren van de VGC onder leiding van de secretaris van de Vlaamse Gemeenschap." De tekst gaat voort. Er is voorzien in overleg met onder meer de GGC en zo meer.

Als ik me niet vergis, mevrouw de voorzitter, bestond er in het verleden ook al zoiets. Ik kijk even naar de heer Guy Vanhengel. Er moet ergens een orgaan hebben bestaan waarin het kerntakendebat werd gevoerd, waar de ministers van Vlaamse Aangelegenheden maar ook politieke actoren bij waren betrokken. Ik heb dat pas vandaag vernomen.

De heer Guy Vanhengel.- Dat heeft inderdaad bestaan, maar het heeft slechts een kort bestaan geleid.

De heer Erik Arckens.- Het is duidelijk even wenen hier.

Ik zie dat ik nog 41 seconden heb, mevrouw de voorzitter. Dus, het kerntakendebat duikt weer op. Men zoekt naar een oplossing. Het is voor onze fractie, heel duidelijk dat we een apart zicht hebben op de wijze waarop deze taakverdeling moet verlopen. We mogen niet vergeten dat de Vlaamse Gemeenschap de facto de voogdij uitoefent over de VGC. De VGC zal nu niet meteen stiefmoederlijk worden behandeld, maar het is toch angstwekkend. De volgende keer vertel ik er meer over. (*Gelach*)

De voorzitter.- Het doet me plezier dat alle sprekers zich aan de spreektijd hebben gehouden.

De heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter.- Collega's ik heb slechts een algemene inleiding gegeven, zoals ik aankondigde. Van de 67 bladzijden zijn er 56 met concrete maatregelen. Had ik deze allemaal opgesomd, dan zaten we hier nog voor lang. Dat was de bedoeling niet van deze vergadering.

Ik dank de leden van de meerderheid die me hebben geholpen om gedetailleerd uit te leggen wat er in het regeerakkoord staat. We hebben er weken over gepraat en zijn het er allemaal over eens. Het is transparant uitgelegd.

Voor de rest herhaal ik nog eens de woorden van Churchill: "The role of the opposition is to oppose." Dat is ook gebeurd. Ik ben tevreden dat de oppositie zegt dat ze wenst een constructieve oppositie te voeren. Dat kan het beleid alleen maar ten goede komen.

Mijnheer Lootens-Stael, u hebt er op een bepaald ogenblik van gesproken om ideeën tot leven te brengen. U heeft zich erover beklaagd dat uw ideeën in het verleden niet werden overgenomen. Ik heb daar met de heer De Lille over gesproken en ik moet iets toegeven. We hadden de titel misschien anders moeten formuleren. In plaats van 'ideeën tot leven brengen' hadden we moeten zegen 'goede ideeën tot leven brengen'. Dat zou verklaren waarom uw ideeën in het verleden niet zijn overgenomen.

De heer Dominiek Lootens-Stael.- We hebben hier schitterende voorstellen gedaan betreffende het spijbelen. We hebben voorstellen ingediend met betrekking tot het aanwenden van de inkomsten uit het Lombardakkoord. Dat waren allemaal ideeën die in het belang waren van de Brusselse Vlaming. Sommige ideeën werden afgewezen om vervolgens dezelfde tekst met twee woorden verschil in te dienen en wel goed te keuren. We hopen dat dit soort van kleingeestigheden en deze manier van werken verleden tijd is. Als we het eens zijn over bepaalde zaken, willen we dat ook naar buiten duidelijk kunnen zeggen zonder elkaar vliegen af te vangen.

De heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter.- Ik neem akte van die constructieve houding.

Ik heb uw speech enigszins geanalyseerd. Ik stel drie zaken vast. Ten eerste, u houdt niet van wollige

Vanraes

teksten – als ze van anderen komen. Ten tweede, u houdt van sprookjes en ten derde, u bent geen botanicus, want ik ken geen boom met verschillende vruchten. U hebt de problematiek van de kwaliteit van het onderwijs aangehaald. We zullen daar in detail op terugkomen. U hebt er al een antwoord op gekregen in de loop van de vorige jaren. Ik ben ervan overtuigd dat een aanzienlijk deel van onze discussies daar opnieuw over zal gaan.

Er is één punt dat we goed voor ogen moeten houden. Ik denk dat mevrouw De Pauw het er al over had. 25 jaar geleden waren onze scholen bijna leeg. Ze stonden op de rand van sluiting. Als we onze scholen alleen maar willen voorbehouden voor Vlaamse kinderen, zullen we helaas opnieuw in hetzelfde stramien belanden. En als we van Brussel een echte tweetalige stad willen maken, moeten we onze verantwoordelijkheid opnemen. We stellen trouwens vast dat de tweetaligheid de laatste tijd aan het toenemen is. We zullen er later over discussiëren met concrete cijfers in de hand.

Mijnheer Ahidar, het verbaast me enigszins dat u kritiek hebt geuit toen er in het regeerakkoord sprake was van het filmbeleid en het Conservatorium. U weet dat dit een materie is van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, maar dat het Irisfonds gaat investeren in het Conservatorium. Het bestaat uit twee delen, het Nederlandstalige en het Franstalige deel en staat als vijfde hoogste gerangschikt in Europa.

Wat het filmbeleid betreft, weten degenen die de afgelopen tijd naar het feuilleton 'Jes' hebben gekeken dat dit geweldige reclame was voor Brussel en Vlaams-Brussel. Filmbeleid is een absolute noodzaak, temeer dat we verschillende filmscholen hebben. Ik denk aan het RITS of Narafi, die hoogopgeleide studenten voortbrengen. Dergelijke instellingen zorgen daarenboven voor een hoge tewerkstellingsgraad in Brussel. Duizenden mensen werken in de filmindustrie. Het Vlaams Filmfonds moet daaraan een bijdrage kunnen leveren.

De heer Paul De Ridder.- U bedoelt het Nederlands Filmfonds.

De heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter.- Of het 'Nederlands Filmfonds', zo u wil. Met uw precisiedrang, mijnheer De Ridder, moet deze naam ook al veranderen.

De uitbreiding van de scholen moet uiteraard plaatsvinden. Er moeten vrij vlg 3000 nieuwe plaatsen worden gecreëerd. Er moet worden nagedacht hoe dat zo optimaal mogelijk kan gebeuren. We zullen moeten bijbouwen en waar het mogelijk is, uitbreiden. Dat alles moet uiteraard op een duurzame manier gebeuren. Ik heb vastgesteld dat het woordje duurzaamheid een keer is weggefallen. Dat is een grote vergetelheid.

Ik heb kritiek gehoord op de culturele samenwerking met Kinshasa. Vergeet niet dat een grote bevolkingsgroep in Brussel van Centraal-Afrikaanse oorsprong is. Daarmee samenwerkingsverbanden opbouwen, zoals dat voor andere gemeenschappen in Brussel gebeurt, lijkt me een uitstekende zaak.

Voor mij blijft de eerste oorzaak van armoede het onderwijs. Volgens mij zijn we het erover eens dat alle kinderen onderwijs moeten genieten. Daarom blijven we overtuigd investeren in dat onderwijs.

Mijnheer Ahidar, u hebt terloops ook gesproken over de geloofwaardigheid van de politici. Ik laat deze uitspraak voor uw rekening. Ik heb jaren horen klagen over het feit dat de federale overheid niet op de hoogte was van de Brusselse situatie. Nu hebben we excellenties die de situatie wel kennen, en nu is het weer niet goed. Ik begrijp dat niet. (*Opmerkingen van de heer Ahidar*)

Als er een toekomst is voor Brussel en Vlaams-Brussel zal dat in overleg gebeuren met de Vlaamse overheid enerzijds en de federale overheid anderzijds. Ik spreek liever met mensen die weten waarover het gaat. (*Opmerkingen van de heer Ahidar*)

De voorzitter.- Ik herinner u eraan dat collegevoorzitter Vanraes aan het woord is.

De heer Jean-Luc Vanraes.- Het laatste punt betreft de bevoegdheden. Er zijn soms Vlaamse bevoegdheden waarop kritiek wordt geleverd. We zullen

niet nalaten de Vlaamse overheid te interpellieren over eventuele wachtlijsten of werkingen die te laat aan de slag kunnen. Ik hoop dat we daarin worden gesteund.

We hebben een algemeen debat gehouden en ik hoop dat we de komende jaren dieper in detail zullen treden. Ik ben vergeten de nieuwe fractieleden voor hun maidenspeech te bedanken. De toespraken waren van een hoog niveau. En ik gebruik nu de woorden van de heer De Ridder, ze waren 'volksverheffend'. Ik hoop dat er in de toekomst nog meer van dergelijke volksverheffende toespraken worden gehouden. Dat kan alleen maar de kwaliteit van de debatten en van de werking van de Raad ten goede komen.

Mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid.- Op mijn beurt zou ik graag de mensen met een maidenspeech, maar ook een aantal anderen die het woord hebben gevoerd, bedanken voor een heel interessante eerste bespreking voor het nieuwe regeerakkoord. Dit heeft mij het gevoel gegeven dat we naar een kwaliteitsvolle VGC gaan. Ik hoop dat de debatten die voor ons liggen, in dezelfde richting zullen gaan.

Ik denk dat op een bevlogen wijze heel veel interessante dingen gezegd zijn, zowel door de meerderheid als door de oppositie. De oppositie moet natuurlijk oppositie voeren, maar dat wil niet zeggen dat we niet aandachtig luisteren maar dat wij ook openstaan voor suggesties vanuit die hoek.

Voor mijn bevoegdheden – welzijn, gezondheid, gezin – zal ik me even hard inzetten als ik dat in de vorige legislatuur heb geprobeerd. Het is vooral mevrouw Elke Roux die daar een aantal vragen of bedenkingen bij geformuleerd heeft. Oude wijn in nieuwe zakken, wordt gezegd. Er zijn natuurlijk nog heel veel zaken die op spoor staan en nog niet voltooid zijn. In die zin is het niet abnormaal dat er continuïteit is in het beleid en dat er zaken verder uitgebouwd moeten worden. Wij moeten verder werken in een aantal beleidsdomeinen. Maar er zijn ook nieuwe initiatieven nodig. Wij zullen zeker aandachtig luisteren naar de suggesties die men daarover heeft. In onze VGC-tekst staat een zeer

uitgestoken hand naar de anderen die op het Brussels terrein actief zijn.

Hoe dan ook moet men het regeerakkoord van de GGC er eens op nalezen. Het is heel duidelijk dat de hoofdopdracht van de GGC – naast een aantal materiële dingen als ziekenhuizen, rusthuizen en dagcentra – is om ervoor te zorgen dat er op het Brussels terrein samengewerkt wordt met de anderen die bezig zijn met gezondheid, welzijn enzovoorts. We hebben dat volmondig onderschreven. Ik denk dat de kans er in deze legislatuur inzit om tot dat noodzakelijke gesprek te komen. Het staat in het VGC-akkoord, want het is een deel van onze bevoegdheid, maar men kan daarover meer in het GGC-akkoord lezen.

Uiteraard moeten we het aantal kinderdagverblijven uitbreiden. We worden ingehaald door de stijgende geboortecijfers. We moeten daar hard op blijven inzetten. Bovendien moet ik een misverstand uit de wereld helpen. De ontmoetingsruimtes 'Ouders en kinderen' zijn absoluut nodig in onze stad, naast kinderdagverblijven en andere soorten opvang. Dat is een bij uitstek sociaal project, dat zich niet uitsluitend maar toch in eerste instantie richt naar ouders, moeders met kinderen die niet naar kinderdagverblijven gaan omdat ze niet werken. Dikwijls zitten zij thuis te vereenzamen in een hoekje. De studie die we daarover hebben gemaakt, toont aan dat die ouders soms tot 8 uur per dag alleen zitten met hun klein kind. Die ouders hebben behoefte aan sociaal contact, dat ze vinden in die ontmoetingsruimtes. Voor de VGC is dat een mogelijkheid om die ouders te bereiken en ze wegwijs te maken naar heel wat dienstverleningen die de VGC aanbiedt. Dit zijn natuurlijk de slechtst geïnformeerde mensen.

Binnen afzienbare tijd – na de vakantie en in de aanloop naar de volgende begroting – zal er in de beleidsbrieven meer in detail worden ingegaan op onze beleidsdomeinen. Dan kunnen we een sterk inhoudelijk debat voeren. Als men goede inhoudelijke voorstellen doet, staan wij daar zeker voor open. Ik hoop dat wij, ondanks de oppositie, een heel goede samenwerking zullen hebben in deze legislatuur. (*Applaus bij de meerderheid*)

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Ik ga het heel kort houden, want er is natuurlijk al erg veel gezegd. Ik ben natuurlijk ook voor constructieve oppositie en ik was blij dat mevrouw Roex na enige tijd zelf door kreeg dat ze een beetje zuur bezig was, want op het einde van haar tussenkomst kwamen er echt wel constructieve voorstellen. Ik denk dat we ons daarover kunnen buigen en ik hoop dat we de volgende jaren goed zullen kunnen samenwerken.

Mevrouw Elke Roex.- Dan had men maar een andere keuze moeten maken.

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Wij steken onze hand uit. Dat is duidelijk. Mevrouw Roex is precies erg gebeten vandaag.

Wat de opmerkingen van de heer Ahidar betreft vind ik het eigenlijk een compliment dat hij er teveel de plannen van een architect in ziet, want je hebt een goede architect nodig om iets stevigs te bouwen.

Ik vind het goed dat we eerst grondig zullen nadenken waar we naartoe willen met deze stad en met het beleid van de VGC, in plaats van snel een aantal beslissingen te lanceren die we dan maar half kunnen uitvoeren.

Met dit plan moeten we 5 jaar verder kunnen. Hoe concreet...*(Onderbrekingen van de heer Ahidar)*

Mevrouw Els Ampe.- Meneer Ahidar wil ze misschien ondergraven, maar wij willen bruggen bouwen.

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Ik denk dat er te weinig bruggen zijn gebouwd. Zeggen dat het de voorbije 10 jaar niet gelukt is en dat het nu ook weer niet zal lukken, vind ik een vreemde manier van redeneren. Dan kan je er beter mee stoppen. Wij denken dat we het verschil kunnen maken en dat het de volgende 5 jaar wel zal lukken.

We gaan ook samen zitten met de Cocof en met de andere instanties in Brussel. Daaraan is er nood. Ik denk dat de VGC zich de voorbije jaren soms teveel gedragen heeft als een eilandje binnen Brussel. *Vlaams, Vlaamser, Vlaamst!* is niet de visie die wij

hebben op deze stad. Wij willen een andere instelling.

De heer Dominiek Lootens-Stael.- Ik zeg alleen dat we in eerste instantie voor onze eigen mensen moeten zorgen, en dan pas...

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Ik wil eerst mijn zin afmaken, dan kan u reageren.

Ik denk dat wij ervan uitgaan dat iedereen die kan genieten van het Nederlandstalige aanbod in Brussel, openstaat voor die Nederlandstalige gemeenschap. Wij willen ze niet bekeren tot Vlamingen, wij willen hen gewoon tot Brusselaars maken die openstaan voor Nederlandstalige Brusselaars. Daar moeten we dan mee verder. We moeten niet proberen de anderen te bekeren. We moeten proberen van hen mensen te maken die samen verder willen en met ons aan die stad willen bouwen. Dat is hetgeen men in die tekst terugvindt en waar we de volgende 5 jaar aan willen werken. Wij steken de hand uit. Ik hoop dat dit met iedereen kan gebeuren, zowel met de meerderheid als met de oppositie. Wij staan open voor elk goed idee, als we het maar tot leven kunnen brengen. *(Applaus bij de meerderheid)*

STEMMING

Het Regeerakkoord 2009-2014 van de Vlaamse Gemeenschapscommissie wordt aangenomen met 9 stemmen tegen 8.

Hebben ja gestemd: Els Ampe, René Coppens, Brigitte De Pauw, Annemie Maes, Steven Vanackere, Walter Vandenbossche, Elke Van den Brandt, Guy Vanhengel, Carla Dejonghe.

Hebben neen gestemd: Fouad Ahidar, Sophie Brouhon, Johan Demol, Paul De Ridder, Dominiek Lootens-Stael, Elke Roex, Jef Van Damme, Greet Van Linter.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter.- Dames en heren, hiermee zijn we aan het einde van onze werkzaamheden gekomen.